

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

№12(48) 3 грудня 2025

VOLYN.COM.UA

Ціна
договірної

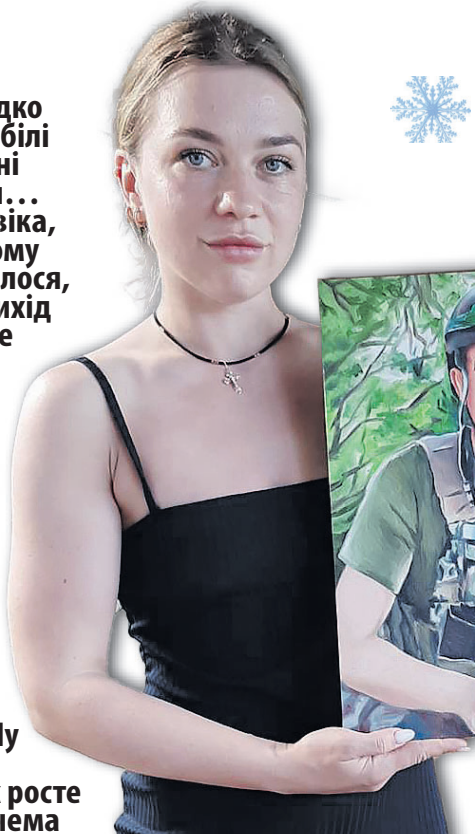
ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

4 820230 060041 >

«Любов вічна – тільки тепер вона уже поміж світами»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

– Після загибелі Саші я дуже швидко їздила на автомобілі з думкою, що мені не хочеться жити... Втративши чоловіка, довго була в такому стані, коли здавалося, що найкращий вихід – одним «бах» все розв'язати, – каже дружина захисника-Героя Олександра Шевчука, Оксана, із села Дарівка Ковельського району на Волині. – Та в якийсь момент лячно ставало від усвідомлення: «Ну і що ти хорошого зробиш? У тебе ж росте син, у якого вже нема тата, в тебе є батьки, яким ти потрібна. Добре, якщо те «бах» – і все, а як інвалідом залишишся?»

Дружина загиблого Героя, Оксана, показала портрет-малюнок, зроблений із фотознімка чоловіка – таким він був на війні, таким молодим і залишиться назавжди.

Фото Катерини ЗУБЧУК та із архіву Оксани ШЕВЧУК.

На цій світлинці Олександр Шевчук – ще під час навчань, які тривали два місяці у Старичах Львівської області.

Історія невимовного болю – на с. 2 – 3 »

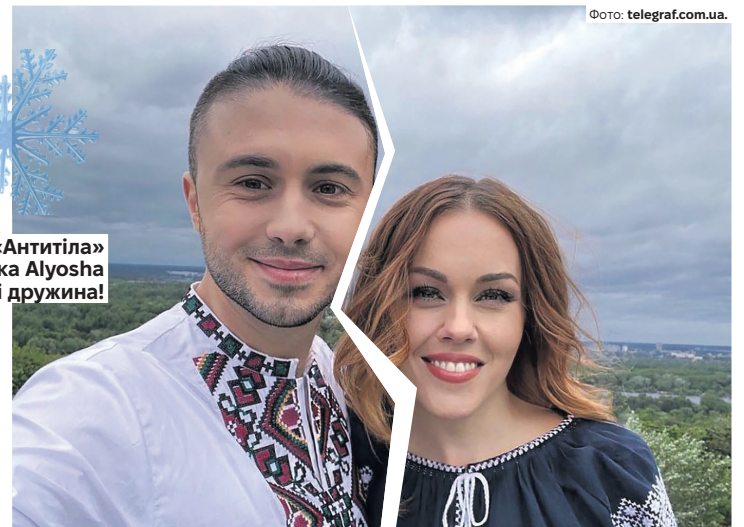
Співали: «Зніми цю мить, на ній ми такі класні...» – і... розлучаються!

● КУДИ ЗНИКАЮТЬ ПОЧУТТЯ?

Новина тижня в українському музичному бомонді: відомі українські артисти, які здобули популярність завдяки своїй творчості та громадській діяльності, Тарас та Олена Тополі оголосили про розлучення, наголосивши на взаємній повазі та спільній відповідальності за дітей

Фронтмен гурту «Антитіла» Тарас Тополя і співачка Alyosha – більше не чоловік і дружина!

Подорожці – на с. 8 »

Православне вчення однозначне: захищає не ім'я, а благодать Святого Хрещення і життя в Церкві.

Чи обов'язково обирати під час хрещення друге ім'я дитині?

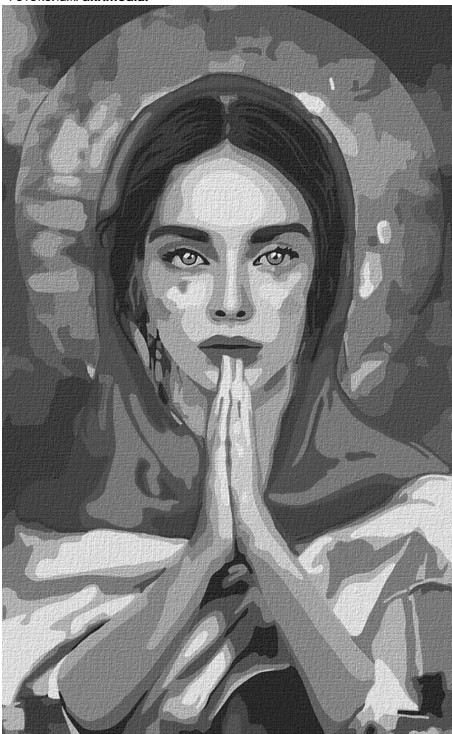
● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Чи справді це захищає
від диявола та вроків?

Останніми роками серед батьків поширилось бажання давати дитині при хрещенні «друге ім'я» – часто ім'я святого, відмінне від того, яке дитина вже носить у миру. Дехто вважає, що це забезпечує особливий духовний захист або навіть оберігає від вроків. Але чи справді Церква цього вимагає? І чи є в цьому глибокий сенс, чи радше – популярна традиція, що прийшла до нас із Заходу?

Читайте про це колонку
священнослужителя – на с. 7 »

Фотоколаж: ukr.media.

«Хай буде щастя в кожного своє.
Хай буде спільне щастя – мир і тиша!»

Сон-мрія у дні війни

● ДО СЛІЗ

Галина ПОТОПЛЯК

*Хай так, хай так, хай вічно буде так –
Цвіте кульбаба, грицик і свиріпка.
Біля паркану – морква, портулак,
А біля стежки – редька, мак і ріпка.*

*Хай квітне лан пшеничним колоском,
Долина хай вкривається барвінком.
Хай риба скаче прямо під містком,
Й біліє далі мамина хустинка.*

*І буде щастя в кожного своє,
І буде спільне щастя – мир і тиша.
Хай б'ється рівно серденько моє,
Ну, а рука рядочки рівно пише.*

*Ну, а кульбаби все летять, летять,
Ну, а барвінок в'ється, в'ється, в'ється.
Хай зеленіє літом сіножать,
І жайвір в небі синьому сміється.*

*Яка прозора тиша – скажеш ти,
Які молочні ріки – скажуть люди.
Як легко стало відра ці нести,
Як дихається нам на повні груди.*

*Бо зупинились вуличні бої,
Бо перестали деренчати дрони.
І всюди – небо, поле і рої,
Столи, тарелі, кльоші і ослони.*

*Це люди п'ють за мирні свої дні,
Це мир настав і танці, танці, танці!
О, це усе приснилося мені,
Бо тінь війни і далі на фіранці...*

P.S. Цими днями вийшла з друку друга книжка народної поетеси – так називають нині Галину Потопляк поціновувачі її творчості – «А мої вікна дивляться на Львів». Хто хоче її придбати, нехай звертається за номером телефону: 098 26 85 317. За ним можна придбати і першу збірку пані Галини – «Такий народ ще треба пошукати».

«Любов вічна – тільки тепер вона уже поміж світами»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

**«МИ УСМІХНУЛИСЯ
ОДНЕ ОДНОМУ – Й ІЗ
ЦІЄЇ УСМІШКИ ВЖЕ ВСЕ
ЗАКРУТИЛОСЯ...»**

На обійсті, куди я прийшла, щоб зустрітися з дружиною загиблого воїна-Героя, бачу молоду (навіть не так – зовсім юну) жінку-білявку, а біля неї – її, як здогадуюся, сина. Це і є Оксана Шевчук, яка так рано овдовіла, і Владик, у котрого війна забрала батька. Про таке болюче – як їм живеться без чоловіка, тата – доведеться говорити, але нехай це буде пізніше. А спочатку – про ту любов, з якої народилася сім'я Шевчуків.

– Я – з Дарівки, а Саша – з села Туричани, що на Турійщині. А звела нас доля в Оваднівському професійному ліцеї, де я вчилася на кухаря-кондитера, а мій майбутній чоловік – на тракториста, – Оксана вертається спогадом до того часу, коли зародилося їхнє кохання. – Мені було шістнадцять, Саші – на рік більше. Запам'яталося, що був якийсь суботник, ми прибирали територію ліцею. І ось мимо гурту нашої групи йшов Саша. Привітався. Ми усміхнулися один одному. Якось так, що з цієї усмішки в нас все закрутилося, завертілося.

До одруження вони зустрічалися два роки. І сталося так, що у вісімнадцять літ Оксана завагітніла, тож їхній шлюб був, як кажуть, навздогін. У таких випадках буває по-різному – не кожен хлопець готовий до того, щоб йому (такому ще молододому, яким і був Олександр!) брати на себе відповідальність за сім'ю. З приводу цього жінка каже:

– Знаю й таке, але Саша – не з таких. Хоч, по правді, я не могла придумати, як йому про ЦЕ сказати, – сама трохи в шоці була. Якогось дня прийшла на УЗД. Лікарка, яка робила обстеження й підтвердила вагітність, сказала: «Дзвоніть татові дитини...». Лікарка і ввирчила мене. Я лише набрала номер Саші, й вона першою сказала йому, що в нас буде поповнення. Як

Фото Катерини ЗУБЧУК та із архіву Оксани ШЕВЧУК.

Таїнство вінчання подружжя Шевчуків.

Один із останніх знімків перед відправкою чоловіка на передову.

Оксана з портретом-малюнком із фотознімка чоловіка, який назавжди залишиться молодим.

потім говорив мені, радий був, що стане татом, і дуже сина хотів. Коли приїхав до мене в Дарівку – просити в батьків моєї руки, то мені теж страшно було. Мій тато пригадував згодом, що я зразу відійшла в сторону – в мене справді тоді була думка: «Що ж то зараз буде?». А тато розрядив напружену ситуацію, звернувшись до мами: «Ну що – буде весілля – накривай стола!».

Молодята розписалися 15 липня, а таїнство вінчання було 9 серпня. Весілля відбувалося в Туричанах, у шалаші – все так, як у селі гуляють. Як жінка зараз каже, вони з чоловіком були малі-зелені, як одружувалися. Невипадково, коли перед вінчанням прийшли до священника, то він своїми настановами дав їм добрий життєвий урок з приводу того, що шлюб – це серйозно, один – на все життя.

**«НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ
САША ЗРАЗУ ХОТІВ
ВЕРТАТИСЯ З ПОЛЬЩІ
ДОДОМУ, АЛЕ ТОДІ МИ
З СИНОМ ПОЇХАЛИ
ДО НЬОГО»**

Своє сімейне життя молоді подружжя починало в Дарівці. Як чоловік відповідальний, Олександр невдовзі після весілля почав їздити на заробітки в Польщу, щоб забезпечувати фінансово свою сім'ю – у той же, 2015 рік, коли було весілля, народився їхній син. Спочатку посезонно, а потім, оскільки працював у одних і тих же господарів, для нього в будь-яку пору знаходилася робота. Так минуло вісім років. На момент, коли почалася повномасштабна війна, він теж був за кордоном.

– Саша зразу хотів вертатися з Польщі додому, але тоді, навпаки, ми з сином вирішили поїхати до нього. Жили там пів року. А потім Владика – пора йти в школу (в 2022-му він став першокласником), і ми повернулися в Україну, а Саша ще залишився за кордоном. І от в нашій родині – біда. Мій старший брат потрапив в автоаварію – був у дуже тяжкому стані, а коли ми з сином поїхали на кілька днів до Саші в гості, то одного дня я дізналася, що його не стало. І тоді мій чоловік, не роздумуючи, сказав мені: «Я не можу

залишити тебе в такому тяжкому горі». Ми разом поїхали в Україну на похорони брата. Тут уже й жили.

Олександр влаштувався в Ковелі на роботу – працював на грейдері. Подружжя винаймало будинок, плануючи його викупити.

– А в червні 2024 року чоловіка забрали служити, – розповідає жінка. – Прямо з роботи – в шортах і шльопанцях, як то буває. Перш потрапив на навчання, які тривали два місяці. Був на полігоні в Старичах Львівської області (він же строкової не проходив, досвіду військового зовсім не мав). Кожен тиждень я їздила до Саші – чи то сама, чи й із сином. Перед тим, як відправити на Схід України, його ще відпустили на два дні додому – заодно мав забрати автомобіль й завезти на передову. 7-го серпня, о п'ятій годині ранку, Саша поїхав на війну, а 18-го вересня його не стало.

Місяць і одинадцять днів, як підрахувала Оксана, воював Олександр Шевчук: служив у Краматорську – в роті забезпечення 100-ї бригади. Жінка зізнається, що на погане себе не настроювала, покладаючись на врівноважений, відповідальний характер чоловіка, вірила, що з ним все буде добре. І передчуття не доброго не було.

«ЧЕРЕЗ ТРИ ДНІ ЧОЛОВІК МАВ ВИЙТИ З ПОЗИЦІЙ»

– Навіть 14 вересня, коли Саша поїхав на позицію, – пригадує вона, – ніщо не віщувало біди. «Вернуся з позиції, то наберу тебе», – сказав він, – на цьому й закінчилася наша розмова перед його другим виїздом на передову (поміж цими двома виїздами Саша доставляв побратимам бойову техніку тралом). Через три дні мав вийти з позиції, як дізнаюся потім. І от 18 вересня. Я вже сама телефоную йому, але «абонент поза зоною». Починаю дзвонити хлопцям – деякі номери чоловік мені дав «на всякий випадок». Відповідь одна: «Все добре». Мовляв, просто затрималися... Ще не знаю, як і що могло статися, але передчуття в мене вже погані. А я ж, як на те, на той момент була у Польщі – на яблука поїхала, щоб трохи грошей заробити. Переписувалася з дівчатами-подругами зі свого села. Вони питали, коли вернуся. Зазвичай, говорила, що ще не знаю. А тоді сказала, що, може, й раніше приїду, як планувала.

У такому тривожному стані Оксана телефонувала побратимові Саші – старшому чоловікові, який старався її заспокоїти, обіцяв, що «все взнає». До самого вечора їздила за кермом трактора («чоловік навчив кермувати – пригодилося»), а сльози текли.

– Плакала безпричинно, – пригадує той день жінка. – В якусь мить – картинка-марево перед очима – ніби Сашу прикидало землею. Тоді якраз, як дізнаюся пізніше, його й не стало. Побратим Міша розповідав, що почався обстріл. Один бойовий приліт був у двір хати, де вони перебували, а другий – пряме попадання в дім, і Сашу закидало... Поляки «нагодували» якимись таблетками, і я почала збиратися додому. Кшиштоф зі своєю Ілоною не дали мені сісти за кермо. Самі довели до кордону. А там уже моя подруга Юля зайняла місце водія – вона теж була в Польщі, а, дізнав-

не заціпає», – єдине на той час моє бажання. Цілими днями залишалася в кімнаті – ні їсти, ні спати. Перші сім місяців, як пригадую, це було просто – печко-пекельне.

Далі наша розмова само собою переходить у дещо інший формат: я задаю Оксані питання, вона відповідає:

– Хтось вам говорив: «Ти така молода – в тебе ще все буде в житті!».

– Так. Люди, як люди. А ще, як і всім, за завченим сценарієм, казали: «Тримайся!». Це «тримайся» мене просто рвало. Після загибелі Саші я дуже швидко їздила на автомобілі

дати волю сльозам, як така хвилина найде. Він витре мені сльози, водички принесе.

– Син розуміє, що в нього вже нема тата?

– Аякже... До речі, на похоронах він не був. Домовина з тілом Саші ночувала в хаті. Мені здається, що це – велика травма для дитини – тим більше, коли не знаєш, як це відіб'ється на здоров'ї сина, зважаючи на його недуги. Тому Владика забрала до себе сестра чоловіка. В день похорону я зателефонувала Владіку й спитала, чи хоче він, щоб тьотя Валя його привезла? Він сказав: «Ні». Він запам'ятає тата живим – таким,

заняття з психологами, які «в голові все акуратненько розкладали по полицях».

– І вам це хоч трошки допомогло?

– Думаю, що так. Утім, у кожного – свій стан, розуміння. Мені здається, що коли людина не готова розмовляти з психологом, то нав'язувати їй цього не треба.

– Про що шкодуєте – може, щось не так зробили, як зараз здається?

– Багато є таких моментів у житті, які можна було б повернути по-іншому. Наприклад, таке. Я хотіла приїхати до Саші на передову. Він сказав: «Не їдь – ще треба тут адаптуватися». А потім перед своїм днем народження говорив мені: «Зай, приїжджай». І розказував, що коли приїжджають до когось рідні, то хлопців відпускають на два – три дні. Тоді вони не йдуть на позицію. От такий подарунок – вихідний від війни! А я ж якраз – у Польщі, ще чуть-чуть – і збір яблук закінчиться. Одне слово, відкладала поїздку. Тепер можна себе картати, бо якби я приїхала на день народження чоловіка – 19 вересня йому виповнювалося двадцять дев'ять, то, може б, він не пішов на завдання, під час якого загинув. А з другого боку, як то кажуть: «Знав би, де впав, то б соломки підстелив».

– А що от так склалося в житті – зовсім юною, вже завагітнівши, заміж вийшла – ніколи не здавалося поспішністю, а тим більше – помилкою?

– Ні... Я за своїм чоловіком жила, як у Бога за пазухою, як то кажуть. Хоч у нас по-різному складалося, як, певно, і у всіх, – сварилися, мирилися. Ми – різні за характерами. Я, як кажуть, – шило. Саша – спокійний, урівноважений. Він – домосід, я ж завжди його кудись витягувала – так і доповнювали один одного. Як сварилися, то могла в запалі сказати: «Де мої мізки були, як заміж за тебе виходила!». Був такий момент, що син почув це й пожартував: «Мабуть, в бабусі й дідуса – на збереженні».

– Чи часто чоловік, вже в шлюбі, казав вам: «Я люблю тебе!».

– Так, не втомлювався повторювати ці заповітні три слова. До речі, в цьому році минуло десять літ, як ми одружилися. А, пригадую, на вісім років шлюб Саша купив мені обручку зі знаком нескінченності – вісімкою. Син побачив цей знак і сказав: «Це – вічність, як вічна ваша любов!».

– Кожна дитина хоче, щоб любов батьків була вічною... Тільки от проклята війна вносить свої болючі корективи.

– Любов вічна – тільки тепер вона вже поміж світами...

Це фото – спогад про щасливе життя до повномасштабної війни.

шисть від мене про загибель Саші, сказала, що вертається зі мною. Вдома тоді ще ніхто нічого не знав. Вранці наступного дня вирішила їхати до батьків Саші. І тут мені зателефонували з військкомату, щоб сповіщення віддати про загибель Саші. Поки я добралася в Турічани, то свекрусі вже головиха подзвонила й про біду розказала. А то я не уявляю, як мала сама говорити їй про це...

Похоронили Олександра Шевчука 21 вересня. Його останнє місце спочинку – в Дарівці – там, де живуть дружина й син захисника-Героя.

«ЦЕ «ТРИМАЙСЯ» МЕНЕ ПРОСТО РВАЛО»

– Дитина росте без батька, я залишилася без чоловіка, – розмірковувала Оксана, переглядаючи на телефоні фотознімки і з того часу, коли ще не було війни, і ті, на яких Олександр вже на навчанні, а потім – на Сході України. – Я довгий період нікого не хотіла бачити. «Тільки б ніхто мене

з думкою, що мені не хочеться жити. Довго була в такому стані, коли здавалося, що найкращий вихід – одним «бах» все розв'язати. Та в якийсь момент лясно ставало від усві-

6 7-го серпня, о п'ятій годині ранку, Саша поїхав на війну, а 18-го вересня його не стало.

домлення: «Ну і що ти хороше зробиш? У тебе ж росте син, у якого вже нема тата, в тебе є батьки, яким ти потрібна. Ще ж таке – добре, якщо те «бах» – і все, а як інвалідом залишишся?».

– Для свого сина ви стали єдиною опорою...

– Владик так мені й каже: «Все – ти тепер маєш бути і за маму, і за тата».

– Може б, і поплакати хотілося частіше, але при синові стримуєтеся, знаючи, що і йому нелегко?

– Ні – і при Владіку можу

Фото із архіву Оксани ШЕВЧУК.

Таким запам'ятає син свого тата.

з яким він ходив на їхню улюблену риболовлю, по гриби. Таким, з яким зустрічався під час навчань на полігоні.

– Кому ще, крім сина, завдячуєте, що в своєму горі можете залишатися само собою?

– Своєї однокласниці – теж Оксані, з якою ми не спілкувалися (так якось склалося) після школи, а от біда нас знову звела, – вона теж втратила на війні чоловіка. Звичайно, – кумі... А якщо про подруг говорити, то найбільше – Юлі, яка мене везла з Польщі, коли чоловік загинув. Вона мені каже: «Хочеш плакати – плач, хочеш сміятися – смійся, але тільки не тримай горе в собі».

– Вам хтось пропонував психологічну допомогу? Чи, може, радив побути в колективі таких же жінок, як ви?

– Звичайно. Мала взимку поїздку в Буковель, організовану БФ «Діти Героїв», а навесні, в травні, – у Моршин – від «Фонду Маша» за проектом «Незламні жінки». Там були

«Всі – жінки, коли вони кохають» (Лєся УКРАЇНКА (1871 – 1913), письменниця, перекладачка, культурна та громадська діячка, одна з найвідоміших жінок давньої та сучасної України).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Сальвадор Далі та Гала – жінка-свято

ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

У колах митців-сюрреалістів жартували, якщо художник намалював гарну картину, він напевно закохався в Галу. Вона була дружиною поета Поля Елюара, коханкою Макса Ернста та багатьох інших відомих чоловіків епохи, а потім зустріла Сальвадора Далі, закохалася і провела з ним решту свого життя

Марина ЛУГОВА

ХВОРІ ВИЛІКУВАЛИСЯ, АЛЕ ПІДЧЕПИЛИ ЩЕ БІЛЬШ ФАТАЛЬНУ ХВОРОБУ... КОХАННЯ

А дещо раніше двадцятирічна дружина земського засідателя Антоніна Дьяконова тікає від чоловіка, вступає в цивільний шлюб із адвокатом Дмитром Гомбергом і народжує від нього чотирьох дітей, причому другою 1894 року (за 10 років до Далі!) народжується донька Олена.

Проте ця дівчинка залишилася в пам'яті сучасників не як Олена Гомберг, хоча й мала прізвище законного чоловіка матері, яка до того ж дала доньці домашнє ім'я Гала. Тож звичне нам поєднання Галина Дьяконова – насправді дві помилки з двох можливих, та всі вже звикли.

Навчалася вона в жіночій гімназії Брюхоненка. У ранній юності в Гали відкрився жак тих часів – сухота, і її відправили до швейцарського санаторію, де лікував свої легені й син багатого французького торговця Ежен Грандель. Хворі вилікувалися, але підцепили ще більш фатальну хворобу – закохалися одне в одного. Ежен у захваті від усього, що має стосунок до його симпатії, зокрема й від імені, – він вимовляє його з наголосом на останньому складі («гала» французькою – свято). До миски вона не повертається – їде разом з Еженом у Париж.

Батько спочатку рішуче заперечував проти їхнього шлюбу, але розумна Гала написала кілька проникливих листів матері Ежена, схилила її на свій бік, і 1917 року Ежен та Гала одружилися. Тож ніяка вона не емігрантка, як пишуть багато хто, – звичайна репатріантка. На той час Ежен уже видає свою першу збірку віршів, яку й підписує тим ім'ям, під яким ми всі його знаємо, – Поль Елюар. Теж, до речі, сюрреаліст, один із найвідоміших.

Далі й Гала офіційно повінчалися в 1958 році – цивільний шлюб пара уклала ще 1934-го.

Жили вони, як сюрреалістам і личить, – ненудно. Доньку Сесіль практично ігнорували (перед смертю Гала категорично відмовиться побачитися з нею). Відомий художник Макс Ернст (навіть не сюрреаліст, експресіоніст якийсь, якщо взагалі не дадаїст) певний час жив у їхньому будинку на тих самих правах, що й Маяковський у будинку Бріків, додатковим чоловіком, і ніхто цього не приховував, усі були задоволені. Родині Елюара це не загрожувало. А от запрошення Далі з'їздити в гості до нього в Кадакес сім'я Елюара не пережила...

В ЕКСТАЗ ЙОГО ПРИВОДИЛА ПУХКА СПИНА... АДОЛЬФА ГІТЛЕРА

Знайомство було для Далі шокуючим і змінило в ньому дуже багато, до того ж вельми суттєво. Луїс Бунюель згадує: «...навіть замолоду він не був бабієм та насміхався з друзів, які захоплювалися жінками. Невинності його позбавила Гала. Після чого він написав мені на шести сторінках чудового листа з описом радощів плотського кохання».

Невже тільки в 25 років? Ну, Далі, зрозуміло, вірити не можна – пізніше він взагалі стверджував, що є імпотентом і кохає дружину зовсім не за це...

Багато є розмов про те, як він виявляв іншу сексуальну орієнтацію – скажімо, зі своїм близьким другом Федеріко Гарсія Лоркою, який цю свою особливість і не приховував. Більшість дослідників, що, правда, вважає, що Лорка й не заперечував би, проте Далі на близькі стосунки з ним у підсумку не пішов. А яка, зрештою, різниця?

У будь-якому разі художник сам багато розповідав про свій потяг до людей у формі – пожежників, готельних швейцарів, та й не тільки до них. Пізніше Далі відверто зізнавався у сексуальних бажаннях, спрямованих всього-на-всього на Адольфа Гітлера, так-так, це не помилка, – захоплювався його м'якою та пухкою спиною, що приводила його в екстаз. Приписував Гітлеру «жіночність і невинну порочність», казав про свою пристрасть дещо й непристойніше...

Його антигітлерівські налаштовані друзі відреагували на це вкрай різко, навіть вигнали Далі з сюрреалістів...

Повернемося до його особистого життя. Звільнене Максом Ернстом місце він займати не бажав – Гала потрібна була йому безроздільно, і вона залишилася з ним в Іспанії, як пізніше з'ясувалося, на все життя. Спочатку вони жили досить бідно, у крихітному рибальському будинку в Порт-Лігаті – Далі дуже вчасно написав на одному з полотен: «Іноді я з насолодою плюю на портрет моєї матері», і батько перестав йому допомагати. Далі послав батькові в конверті зразок своєї сперми зі словами «Це все, що я тобі винен...».

«Я ЛЮБЛЮ ГАЛУ БІЛЬШЕ ЗА МАТІР, ЗА БАТЬКА... І НАВІТЬ БІЛЬШЕ ЗА ГРОШІ»

Та виявилось, що Гала теж наділена особливим талантом – комерційним і продюсерським. Вона оббивала пороги галерей, прилаштовувала роботи Далі значно вдальше, ніж це робив він сам, створила в Парижі товариство меценатів «Зодіак», що почало сплачу-

вати Далі стипендію, і довела його доходи до цифр, раніше їм небачених і незбагнених.

Далі, звісно, це цінував – він казав: «Я люблю Галу більше за матір, більше за батька, більше за Пікассо і навіть більше за гроші». А для нього це дуже багато – недарма його колишній колега по сюрреалізму Андре Бретон створив із літер його імені та прізвища Salvador Dali анаграму Avida dollars, «Жадібний до доларів». Ясна річ, це Далі анітрохи не образило – хто ж не жадає визнання, зокрема й матеріального?

Природно, що такий класний менеджер, як Гала, не міг не подбати про те, аби родина з початком громадянської війни в Іспанії не переїхала до Франції, а з початком світової війни – за океан, де їхній бізнес розквітнув. Далі здобув величезну популярність, опанував нову для себе сферу – комерційну рекламу (щонайменше одну його роботу в цьому жанрі знають усі: це дизайн вигаданої в його рідній Іспанії цукерки Chupa Chups). Тоді ж він почав займатися ще одним мистецтвом – ювелірним, де теж створював шедеври, адже нічого іншого він робити не вмів.

Після війни Далі зробив кілька політичних заяв, різко змінивши позицію, яку він обстоював на початку 1930-х. Він цілкомити припинив критику Франко і, навпаки, почав його звеличувати. Звісно, його супротивники теж не були такими бездоганними, як казала радянська пропаганда, але численних зловживань і злочинів франкізму, тепер уже точно цілком очевидних, це аж ніяк не скасовує.

Просто захотілося додому, а талановитий менеджер під боком розумно пояснив йому, як цього найпростіше домогтися. Багато хто не зміг цього виправдати. Далі це байдуже. У його творчості це мало що змінює. Але все ж таки...

Гала повертається разом із ним. 1958 року вони в Жироні офіційно вінчаються (цивільний шлюб пара уклала ще 1934 року). Чи відчуває їхнє подружжя якісь труднощі? Судячи з їхніх висловлювань – жодних, Далі свою дружину тільки вихваляє, робить персонажем багатьох своїх робіт (за все життя він більш-менш часто малював портрети тільки двох жінок – Гали та своєї сестри Анни-Марії, яка саме через Галу посварилися з ним, геть розірвавши стосунки).

ВІН ЗРОБИВ ДЛЯ ДРУЖИНИ ГОЛОВНЕ, ЩО МОЖЕ ХУДОЖНИК, – УВІЧНИВ ЇЇ ІМ'Я

Попри зовнішній ажур, приблизно в 1960-ті роки вони дещо віддаляються одне від одного. Гала заводиться собі

молодих коханців (навіть не намагатимусь їх описати чи перерахувати, їх багато, і всі вони не дуже цікаві), Далі аніскільки не заперечує, адже він і сам заводиться зв'язки – то короткі, то цілком тривалі, як із моделлю Амандою Лір (до речі, саме з нею в інтимні стосунки він не вступав, але тривалий час вони усюди з'являлися разом). Ані в неї, ані в нього немає з цього питання жодних конфліктів та претензій.

Після Франко становище Далі не слабшає: король Хуан Карлос навіть дарує йому високий дворянський титул маркіза де Далі де Пуболь – до речі, титул це високий, маркіз старший не тільки за барона, а й за графа. Пуболь – це назва замку неподалік від рідного міста Далі – Фігераса.

Замок цей він відреставрував і подарував Галі, яка прийняла подарунок лише з тією умовою, що чоловік відвідуватиме її тільки за її письмовим дозволом, завчасно попросивши про це. Далі відповів повною згодою, зазначивши, що це тішить мазохістську сторону його натури.

Сам Далі оселяється в перебудованому ним муніципальному театрі Фігераса, який він перетворює на унікальний театр-музей імені себе коханого. Відвідування цього театру – найсильніший емоційний шок, величезна естетична насолода та чудовий туристський атракціон, завдяки доходам від якого Фігерас став лідером за доходами серед міст, подібних розмірів у всій країні.

Там він і лишається, коли 1982 року, трохи не доживши до 88 років, Гала помирає від звичайної застуди, і її чоловік швидко втрачає апетит, майже розучується розмовляти, стає агресивним – лишається тільки робота, в ній він знаходить забуття. Через 7 років після її смерті він і сам покидає цей світ через зупинку серця, заповівши поховати себе у своєму театрі-музеї (відвідувачі проходять один із його коридорів – склепом Далі).

Чи був вдалий його шлюб? Далі постійно каже, що так. Гала дбала про художника, допомагала йому всім, чим могла, зробила його багатою людиною й доклала всіх зусиль, щоб він був щасливий.

Він зробив для дружини головне, що може художник, – увічнив її ім'я, про решту, порівняно з цим, і говорити не варто. Звісно, нормальним його життя більшості не здається, але хіба Далі хвилювало, чи вважають його нормальним? Він давно сказав про себе: «Єдине, що відрізняє мене від божевільного, – те, що я не божевільний».

Джерело: huxley.media.

«Мамо, ти чекатимеш на мене, коли я з'явлюся?»

● ДО СЛІЗ

Коли тобі буде важко вставати зранку, коли ти цілі дні спатимеш від виснаження й зриватимешся на тата через дрібниці. Коли болітиме кожен міліметр твого тіла – низ спини, таз, ноги, що стануть важкими, мов дві колоди. Може, цього й не буде, але якщо раптом буде – ти все одно чекатимеш на мене з тією самою любов'ю, мамо?

Джулія СІАНТО

Мамо, ти пам'ятатимеш про мене, коли стане справді боляче? Коли раптом перехопить подих і ти скринеш від нестерпності. Коли твій живіт і все тіло обпікатиме вогнем, а я саме в цей момент почну народжуватися. Мамо, ти згадаєш, що мені зараз ще важче, ніж тобі?

Мамо, ти зможеш мене щиро любити, коли я не даватиму тобі спати ночами?

Коли ти загубиш себе серед пелюшок, забудеш, як виглядає твоя зачіска, а кола під очима стануть глибокими. Мамо, ти зможеш навчи-

«Мамо, ти продовжиш мене любити, коли я стану підлітком, зроблю пірсинг і заведу шкідливі звички?»

тися любити мене навіть тоді, коли тобі буде найважче у житті?

Мамо, ти прийматимеш мене, коли я почну влаштовувати істерику посеред магазину, кататися по підлозі й буду відмовлятися від усього?

Коли я стану нестерпною, впертою, перевірятиму твоє терпіння до межі – ти все одно любитимеш і обійматимеш мене з тією самою ніжністю, мамо?

Мамо, ти залишишся спокійною, коли я піду до шко-

ли, виросту й почну шалено цікавитися світом, багато сильніше, ніж тобою?

Коли я повернусь до тебе спиною і порину в дружбу, перші закоханості, суперечки, відкриття й помилки, а ти перестанеш бути центром моїх думок. Мамо, ти зможеш і тоді залишатися моєю опорою?

Мамо, ти продовжиш мене любити, коли я стану підлітком, зроблю пірсинг і заведу шкідливі звички?

Коли я йтиму з дому без дозволу й повертатимуся

“**Мамо, ти зможеш попросити вибачення, коли я заплутаюся на шляху дорослішання й раптом згадаю всі дитячі образи, завдані тобою?**

пізніше, ніж обіцяла. Або не повертатимуся зовсім. Коли казатиму, що ти нічого не розумієш, писатиму похмурі вірші. Ти зможеш залишатися розуміючою й щиро зацікавленою моїм новим світом, мамо?

Мамо, ти зможеш попросити вибачення, коли я заплутаюся на шляху дорос-

лішання й раптом згадаю всі дитячі образи, завдані тобою?

Коли я прийду й виплесну на тебе весь мій біль. Коли я ридатиму й скажу: «Я ніколи не хочу бути такою, як ти!». Коли перестану бачити всю ту любов, яку ти мені давала. Ти зможеш тоді, не втрачаючи гідності, тихо й щиро попросити пробащення?

Мамо, а потім... ти зможеш забути наші розбіжності й просто допомогти, коли народяться мої власні діти і мені буде так само важко, як колись тобі зі мною?

Ти зможеш, не повчаючи й визнаючи моє право виховувати їх по-своєму, просто бути поруч? Любити їх усім серцем – твоїх онуків – і стати їм просто бабусею, мамо?

Мамо... а далі... ти ж будеш, правда?

Коли мої діти підростуть, а я нарешті навчуся любити тебе по-справжньому – із

вдячністю за життя. Коли почну приймати твої недосконалості й захоплюватися твоїми чеснотами. Коли по-справжньому зрозумію всю ту любов, яку ти мені дарувала й досі даруєш. Коли усвідомлю, що ти – найкраща мама на світі. Єдина.

Будь, мамо. Просто будь поруч.

Чому «сьогодні» – це безцінно

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ВСІХ

Одного дня я прокинувся не від того, що чиїсь маленькі, вперті пальчики розкривають мені повіки, і не від теплого сопіння просто в лице. А просто... тому, що виспалася

Ірина ШОКУР

Мене зустріне тиша й чиста кухня – без крихт під ногами, без розкиданих скарбів, без ранкового хаосу. І порядок буде таким, як я люблю.

Я зроблю собі чай із молоком... а може, й каву полюблю – хто знає. І не доведеться кожні п'ять секунд підриватися, щоб рятувати нашу «малу армію» від голоду, нудьги чи нових пригод. Напій буде випитий гарячим, із задоволенням, а не забутий до вечора остигати самотньо.

Мені не доведеться ловити по квартирі о шостій

ранку хом'ячків – їх уже не буде.

Ніхто не покличе нас із чоловіком подивитися, як «подивись, мам, дивись, дивись!!!» він катається на велосипеді – і це «дивись» не повториться тисячі разів за хвилину.

“**Казки на ніч підуть у минуле. І фраза «мамо-тату, полегіть зі мною» розчиниться, як сон на світанку.**

У залі не доведеться пересуватися, мов по мінному

«Лови цю неповторну мить – сонячний сміх твоїх дітей!»

полю, стискаючись у передчутті, що лего-цеглинка неодмінно знайде твою п'ятку.

Ми з чоловіком нарешті будемо подорожувати, як колись мріяли. Зможемо

вирушати вночі, якщо раптом випаде ідеальний сніг, щоб покататися на лижах – не переживаючи, що наше зникнення зафіксують надчутливі дитячі радари.

Ніхто не даруватиме нам подарунків щодня – із серйозною «міною» й очікуванням. І мені не доведеться думати, куди подіти всі ці «шедеври», щоб ненароком не образити автора.

Безкінечні «маааам, обніми», поцілунки, м'яті піжами й сонячний сміх – усього цього не буде.

Дитячий сміх оселиться в сімейних відео, які ми колись будемо передивлятися, сидючи поруч у тихому, трохи засмученому від відсутності розкиданих іграшок, залі. А, може, час від часу він повернеться у вигляді голосів онуків.

Казки на ніч підуть у минуле. І фраза «мамо-тату, полегіть зі мною» розчиниться, як сон на світанку.

Одного дня наші діти виростуть. І на яскравому тлі цього щемкого «одного дня» моє «сьогодні» стає безцінним. Кожна хвилина – справжнім скарбом.

«Немає нічого більш цінного, ніж серце, яке тебе обрало» (Наполеон ГІЛЛ (1883 – 1970), американський журналіст і автор книг із мотивації та саморозвитку).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Миколаї всі святі, поверніть його мені, і не треба більш нічого дарувати!...»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

Вона була така лагідна й світла, ніби в її маленькому серці жила частинка того самого різдвяного саява, яке колись зустріли її батьки. Вона росла в любові: Роман щоранку підкидав її догори, так, щоб вона сміялася так дзвінко, ніби ще один дзвіночок з'явився в колядницькій ватазі, а Васирина вела її до садочка, тримаючи за теплу маленьку ручку.

“ Диво сталося в ту саму секунду, коли пальці торкнулися зім'ятого дитячого ангелика в кишені.

Життя Оленки було схоже на довгу дитячу казку – доки одного зимового ранку 2022 року світ не змінився.

Війна прийшла несподівано, наче чорний вітер, що хтось випустив на волю. Вона торкнулася всіх. І Роман – той, що завжди ставив родину на перше місце – став того ранку біля дверей у військовій формі.

– Я мушу, – сказав він тихо. – Щоб ви були в безпеці.

Оленці було важко зрозуміти, що відбувається. Вона лише міцно обійняла тата й прошепотіла:

– Ти повернешся? Обіцяєш?

Він кивнув – і поцілував її в чоло. Того вечора в хаті стояла тиша, але тепла свічка на столі світила так само тихо й стійко, як маленьке надійне серце.

...Дні тяглися довгі, як нитки з недопряденої вовни. Васирина молилася щовечора. Оленка малювала ангелів – на папері, на картоні, на клаптиках тканини – і передавала їх татові через волонтерів.

Вона вірила, що її ангели долітають до нього швидше за будь-які новини.

А тим часом у холодних окопах Роман зберігав кожен малюнок. Один – маленький, із кривенькими крилами й широкою усмішкою – він заховав у нагрудну кишеню як оберег.

І саме цей малюнок зіграв свою роль у ту ніч, коли під Різдво небо над позиціями раптово спалахнуло.

Не буду описувати бою – достатньо знати, що Роман кинувся прикрити побратима, і в цю мить поруч них упав боєприпас із ворожого дрона.

«...І Оленка дочекалась свого тата».

Він встиг затулити друга – і прийняв на себе смертоносні уламки. Але знав, що залишився живим – диво сталося в ту саму секунду, коли пальці торкнулися зім'ятого дитячого ангелика в кишені.

Побратими витягли його, медики приїхали швидко, і коли він отямився в госпіталі, то побачив на тумбі біля ліжка той самий малюнок, трохи забруднений, в крові, але цілий. Донеччин ангел!

...Вдома ж цієї ж ночі Оленка прокинулася раніше від дзвону дзвоників на ялинці. Вона не знала чому, але серце підказало: з татом щось сталося... і водночас – він живий.

І коли мама отримала звістку, її сльози впали на стіл – але то були сльози полегшення.

Роман вижив. Роман у госпіталі.

Роман повернеться.

Оленка одразу ж узалася за новий малюнок, увімкнувши перед тим в Youtube.com свою улюблену як не для дитини пісню Зиновія Медюха зі словами: «Миколаї всі святі, поверніть його мені, і не треба більш нічого дарувати!...».

Цього разу ангел був майже вдвічі більший, з м'якими крилами, що ніби тулитися до тата, і золоту зіркою над головою. Вона знала: ангели почули її молитви. Недарма ж у пісні співається: «...І Оленка дочекалась свого тата».

...Тепер вона мріє, аби швидше минув цей тиждень і настав Новий рік – бо саме тоді вони з мамою поїдуть у госпіталь.

Вона вже уявляла, як увійде в палату, як тато усміхнеться, як підніме її, хоч і обережно, бо ще болітиме плече.

...Різдво цього року принесло їм не подарунки – а найцінніше диво:

диво повернення.

Диво життя.

Диво любові, що сильніша за будь-яку темряву.

І в цю ніч Оленка поставила свічку на вікно, притиснула до грудей нову листівку й прошепотіла:

– Дякую, що зберегли його.

...А в небі зірка світила так само яскраво, як у ту ніч, коли їхні дороги перетнулися на засніженому мосту – і коли почалася історія їхньої родини.

Безплатні диво-ліки

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Священник прочитав молитви, відпустив гріхи, закрив Псалтир і... поглянув на вмираючу довгим, лагідним, співчуваючим поглядом. Потім тихо повернувся й вийшов з кімнати, обережно причиняючи двері

Тетяна МАРЮХА

Старий, що сидів на лавці, з трудом підвівся, провів священника й повернувся до хати, де на ліжку лежала його дружина. Лікарі сказали, що жінка навряд чи протягне довго, тому він і покликав священника, щоб усе зробити, як годиться.

Зайшов, присів на табу-

рет біля ліжка. Подивився на стареньку – і перед очима промайнуло все їхнє життя. Набігла сльоза. Він витерся, висморкався, глянув на неї докірливо й жалібно прохрипів:

– То що, покидаєш мене? Як же я тут без тебе?

Старенька розплющила очі, стомлені, тьмяні. Розтиснула пересохлі губи, попросила води. Він одразу підскочив, спотикаючись:

– На, пий, моя кохана! – сказав тихо.

Вона ніколи не чула від нього таких слів – і сльоза скотилася по її щоці. Вона перевела подих, і голос її зашелестів, мов суха трава на вітрі:

– Образливо мені... Все життя з тобою прожила, а ласкавого слова так і не почула. Щодня ти на мене гримав, а

до іншої – не пішов. Навіщо ж я так безрадівно життя з тобою прогайнувала? Чому ти мене не любив? Може, хоч зараз скажеш, бо ж помру – і не знатиму...

Старий помовчав, покрехтів, а тоді махнув рукою й неохоче видувив:

– Боявся тебе втратити. Ти – совісна, от я й тиснув на твою совість. Пробач мене, нещасного. Тобі що... ти завтра помреш, а я тут один лишуся – навіть сваритися не буде з ким...

Наступного ранку старенька попросила рибної юшки. Дід побіг до ставка, наловив карасів, зварив суп, сам годував її з ложечки й страшенно гордився цим. Підсовував ложку й примовляв:

– Їж, моя дорога, їж, голу-бонько!

Поївши, вона знову зомліла. Старий прибрав тарілку, вийшов на ганок, тихенько за-

плакав і пожалівся сусідці. А сусідка, похитуючи головою, буркнула те саме старе:

– Що маємо – не бережемо, а втративши – плачемо.

Сонце вже котилося за обрій і раптом осяяло двір яскравим промінням. Старий схаменувся, що бабуся там сама, й поспішив до хати. У світлиці стояв теплий, умиро-

“ Щодня ти на мене гримав, а до іншої – не пішов.

творений світ, і старий подумав: «От якби ще трохи пожила – я б уже ніколи на неї не крикнув». Старенька відкрила очі й тихо спитала:

– Котра година?

– Восьма.

– Качок би в хлів загнати...

– Та я вже загнав, не хвилюйся, ластівко моя. І коза з

козенятами теж на місці.

Він сів біля її ліжка й почав розповідати: яка цього року картопля вдалася велика, скільки слив та груш на дереві, а восени, може, й гриби будуть... і що на вулиці траншею викопали – скоро проведуть опалення й теплу воду.

Так і сидів він біля неї до півночі, все боявся, що не встигне попрощатися... і заснув. Аж під ранок прокинувся – дивиться, а ліжко... порожнє! Злякався: може, без нього вже й поховали, хто його знає, скільки він проспав? Вискочив у сні – а там діти приїхали. Маму посадили в крісло, подушками обклали, щоб м'яко було, і вона сидить – слабка, звісно, але усміхається, радіє, що бачить усіх своїх.

З того дня старенька почала одужувати. І ще п'ятнадцять років прожили вони зі старим – кажуть, душа в душу...

Чи обов'язково обирати під час хрещення друге ім'я дитині?

● СВАТЕ І ГРІШНЕ

Чи справді це захищає від диявола та вроків?

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Першозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

Фото: ukr.media.

Давати ім'я дитині при хрещенні – це не про моду чи забобони, а духовний акт.

Останніми роками серед батьків поширилось бажання давати дитині при хрещенні «друге ім'я» – часто ім'я святого, відмінне від того, яке дитина вже носить у миру. Дехто вважає, що це забезпечує особливий духовний захист або навіть оберігає від вроків. Але чи справді Церква цього вимагає? І чи є в цьому глибокий сенс, чи радше – популярна традиція, що прийшла до нас із Заходу?

Православна традиція знає випадки, коли людині дається ім'я на честь святого під час хрещення. І це ім'я – не «друге», а власне християнське ім'я, яке людина отримує раз і назавжди в Таїнстві.

Якщо батьки вже назвали дитину ім'ям святого, яке є в православному календарі, то додаткове ім'я абсолютно не потрібне. Церква не вимагає подвійних або «захисних» імен.

У минулі століття на наших землях було цілком звично, що дитина отримує одне-єдине ім'я з яким і живе, і молиться та згадується в церковних молитвах. Таким чином, **друге ім'я – це не обов'язок, а виняткова ситуація**, коли мирське ім'я

не має відповідника в церковному календарі.

Православне вчення одностайно: **захищає не ім'я, а благодать Святого Хрещення і життя в Церкві**. Немає жодного догматичного або богословського обґрунтування, що подвійне ім'я дає якусь додаткову «духовну броню».

Святі Отці одностайно підкреслюють, що справжній духовний захист дитини ґрунтується не на зовнішніх звичаях чи забобонах, а на живому зв'язку з Богом.

ХРИСТІЯНСЬКА ТРАДИЦІЯ БАЧИТЬ ОСНОВУ БЕЗПЕКИ Й ДУХОВНОГО ЗДОРОВ'Я ДИТИНИ У ЧОТИРЬОХ ГОЛОВНИХ ДЖЕРЕЛАХ:

– **Благодать Святого Хрещення та Миропомазання.** Під час хрещення дитина «народжується згори» (Ів. 3:5) і входить у Церкву як у духовну сім'ю. Святий Кирило Єрусалимський навчає: «У водах Хрещення душа омивається, а Дух Святий запечатлює її печаттю невидимого захисту».

Миропомазання дарує людині благодатні сили Духа Святого, які супроводжують її протягом усього життя. І це не символ, і не обряд, а ре-

альна дія Божої благодаті, що захищає дитину від темних впливів, нечистих помислів і всього того, що може шкодити її душі.

– **Молитви батьків.** Святитель Іоанн Золотоустий особливо наголошував на силі батьківської молитви: «Немає на землі такої твердині, як мати, що молиться за своїх дітей».

Молитва батька та матері – це духовний покров, який щоденно огортає дитину. Навіть коли вона ще не розуміє слів молитви або не може молитися самостійно, батьківська любов, звернена до Бога, стає для неї справжнім щитом.

У пастирській практиці часто бачимо: діти, за яких батьки регулярно моляться, виростають значно спокійнішими, врівноваженішими, відкритішими до добра. Це – не магія, а дія Божої благодаті, викликані широким вірою.

– **Життя у вірі та участь у Таїнствах.** Святитель Василій Великий писав, що дитина, яка зростає у церковному середовищі, «живе у світлі Христовому і не боїться темряви».

Духовний захист дитини укріплюється, коли вона приходить до храму разом

із родиною, причащається Тіла і Крові Христових, з дитинства чує молитву і Слово Боже.

Таїнства – це не символічні традиції, а джерело благодатної сили. Причастя особливо має величезний вплив: воно очищає, освячує і зміцнює духовний імунітет. Святий Ігнатій Богоносець називав його «ліками безсмертя».

Тому найкращий захист дитини – не оберег чи додаткове ім'я, а регулярний досвід молитви та участі в церковному житті.

– **Ангел-охоронець.** Православна Церква вчить, що кожна людина від моменту хрещення отримує Ангела-охоронця. Про це згадують як Святе Письмо (Мф. 18:10), так і Священне Передання.

Святий Єфрем Сирин писав: «Ангел стоїть поруч і не відходить, поки людина сама не віддаляється від Бога».

Ангел-охоронець – це не образ чи метафора, а реаль-

на духовна істота, котра супроводжує дитину протягом усього життя у захисті від небезпек, у наверненні від зла та натхненні до добрих справ, підтримці в скорботах.

Багато святих свідчили, що ангели мають особливу любов до дітей, бо їхні серця ще чисті й незлобливі.

Так, ім'я святого має значення тоді, коли дитина виховується в любові до цього святого і наслідує його приклад, а ім'я саме по собі не є «амулетом». Православ'я відкидає магічне мислення, й імена не працюють як талісмани.

Звідки прийшла «мода» на друге ім'я? Така практика справді більш характерна для католицької та протестантської традицій, де хресне ім'я часто використовується як конфірмаційне, а мирське – залишається окремим.

У західній традиції християнства з часів Середньовіччя існував звичай мати кілька християнських імен, проте це ніколи не було частиною православної духовної культури.

У православ'ї ім'я святого не приховується і не дублюється – воно вживається у всіх молитвах і церковному житті людини. Якщо ім'я «західне» або сучасне, священник просто допомагає батькам підібрати святого покровителя, ім'я якого спів-

“ **Ангел-охоронець – це не образ чи метафора, а реальна духовна істота, котра супроводжує дитину протягом усього життя у захисті від небезпек.**

звучне або близьке за змістом до мирського.

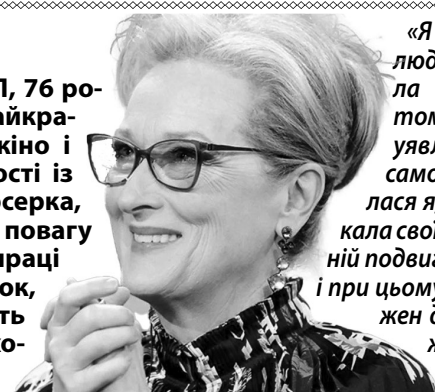
Давати ім'я дитині при хрещенні – це не про моду чи забобони, а духовний акт, у якому дитина отримує ім'я свого небесного покровителя й входить у Церкву Христову.

Друге ім'я не є обов'язковим, не має магічної сили й не захищає само по собі від темних сил.

Головне завдання батьків – виховати дитину в любові до Бога, у вірі та добрих справах. Бо, як казав святий Іоанн Золотоустий: «Ім'я святого шанує той, хто наслідує його життя».

● ЦИТАТНИК

Меріл СТРИП, 76 років, одна з найкращих акторок кіно і театру сучасності із США, продюсерка, співачка, про повагу до щоденної праці більшості жінок, які поєднують кар'єру та виховання дітей:

«Я – дуже сімейна людина. І побудувала велику родину, тому що просто не уявляю життя на самоті. Але не знімалася я, тільки коли чекала своїх дітей. Справжній подвиг – це ростити їх і при цьому працювати кожен день – більшість жінок живе саме так».

«Зовні слова Стів Джобс: «ПРАЦЮВАТИ ПОТРІБНО НЕ 12 ГОДИН НА ДОБУ, А ГОЛОВОЮ»...»

ЧІКАВА Читанка

Леся Нікітюк не вступила до театру через... Богдана Бенюка?

Історія Івигери Спробуйте у жартах популярної телеведучої розкрити... жарті. Скажімо, що вона справді могла стати чемпіонкою у плаванні і поплинула «Орла і Решку» через новий твір...»

Із працівників банку – у кюндитери. Бо цього прагнула її душа!

«Вітання з 100-річчям України»

Історії неймовірних людей, які надихають, – у новому нашому виданні –

«Чікава читанка»

Передплатіть! Всього **18 гривень на місяць.**
Передплатний індекс: 38036.

«Любов єдина річ у світі, яка стає більшою, якщо її розділити з кимсь»
(Мати ТЕРЕЗА (1910 – 1997), католицька черниця, засновниця добродійних місій, лауреатка Нобелівської премії миру за 1979 рік)

«Так ніхто не кохав»

volyn.com.ua

«Зніми цю мить, на ній ми такі класні...»

Подружжя наголосило, що відтепер вони не як чоловік і дружина, але як партнери у вихованні дітей.

• КУДИ ЗНИКАЮТЬ ПОЧУТТЯ?

Хто міг уявити, що щасливі фрагменти з відеокліпу на пісню «Лови момент» гурту «Антитіла», де знімалося подружжя Тараса і Олени Тополь із своїми двома синами (донька тоді ще не народилася) – тепер уже кадри завершеного фільму їхньої сімейної історії. Як і у фільмі стався ядерний вибух, так і в реальному житті тріснуло їхнє сімейне щастя

«Це нікуди не зникне, бо було створено в коханні», – зазначив він.

Подружжя наголосило, що відтепер вони не як чоловік і дружина, але як партнери у вихованні дітей. Відповідальність за майбутнє дітей, їхнє виховання та підтримку залишаються спільними.

Тарас уточнив, що всі майнові та фінансові питання, які зазвичай виникають при розлученні, були врегульовані заздалегідь – гідно й справедливо.

У заяві також йдеться про рішення не коментувати тему надалі.

«Дана публікація є вичерпною», – наголосив співак, закликавши поставитися до цього з розумінням.

Окремо він звернувся до аудиторії: жінкам підкреслив

гідність і батьківську турботу Тараса, чоловікам – неймовірність Олени як матері й жінки.

ПЕРШОЮ ЗАПРОПОНУВАЛА РУКУ І СЕРЦЕ... ОЛЕНА

Як відомо, Олена і Тарас познайомилися на заході 2009-го. Вона – перспективна співачка (Alyosha посіла 10-е місце на «Євробаченні-2010») під продюсерством свого колишнього бойфренда Вадима Лисиці, він – вже визнаний артист.

Перше, що їх зблизило – спільні інтереси, глибокі розмови й світогляд. Олена згадує, що тоді зрозуміла, що між ними є щось більше, ніж просто дружба.

Через приблизно шість місяців співачка вирішила зробити перший крок. Вона запропонувала Тарасу спробувати бути більше, ніж друзями. І він відповів взаємністю. Щоправда, тривалий час вони зустрічалися без афішування цього фанам... У серпні 2013 року пара офіційно зареєструвала шлюб.

На той момент їхньому первістку Роману вже було три місяці. Олена ніколи не була прихильницею великих весіль, тож їхнє свято вийшло дуже простим: розпис у РАЦСі, скромна вечеря у коли найближчих і швидке повернення до дитини.

«Криза була не в стосунках. Криза була взагалі в сім'ї. Для мене важливо, щоб і мама, і тато з дітьми були разом. І одне до одного точно так само має проявлятися... Тобто ці речі для мене важливі, вони мені потрібні, і, коли я їх не отримую, я спочатку злюся, а потім у мене починають з'являтися свої «таргани».

Тому треба було щось робити з цим», – згадувала Олена. І хоч у 2023 році Олена з дітьми остаточно повернулася до України, щоб врятувати сімейний корабель, Тарас навіть публічно перепросив її за те, що «завдавав багато болю своїми словами, вчинками як жива людина», але тріщина, швидше всього була вже завеликою...

Після Романа у подружжя народилися ще двоє дітей: син Марк 2015-го та донька Марія-ка 2020-го. Пологи були темною, данок – маєш на це право. Хочеш у туалет – скажи й вийди. Поважай інших, але й вимагай поваги до себе.

8. Тобі ніхто не може проговорити. «Заберу телефон», «Не віддам зошит», – отаке хай кажуть не тобі, а мені. І я знайду, що відповіді – повір. А ти слухай і запам'ятовуй.

9. Тебе не можуть не пунити на урок. Навіть без «змінки».

Навіть якщо спідничка не того відтінку, що хотіла б бачити вчителька. Твоє право на освіту – в Конституції. Тож можеш гордо, з висоти свого першокласницького метра, захищати свої права. Хоча, звісно, краще «змінку» таки не забувати.

10. Пам'ятай: у будь-якій

«У нас іще є час...»

• ВІЧНА ЛЮБОВ

Щоранку о 6:30 мої батьки сідають біля кухонного вікна й п'ють каву разом. Без будильників. Без телефонів. Лише вони двоє і тихий шум світу, який повільно прокидається

Микола ДОБРІЙРАНОК, zytia.org

Вони роблять це щодня, стільки, скільки я себе пам'ятаю. Коли я був малим, мені здавалося, що це нудно – двоє дорослих сидять мовчки й дивляться на ту саму вулицю.

Сьогодні я бачу це зовсім інакше.

Тато завжди наливає мамі першій, хоча його рука вже трохи тремтить. Мама завжди розмішує йому цукор – бо він ніколи не вгадає, скільки потрібно.

Вони говорять про дрібниці: погоду, про того дрозда, що постійно сідає на паркан, про сусідського kota, який поводить, наче він тут господар.

А потім, як за розкладом, обидвоє замовкають на кілька хвилин.

Раніше я думав, що мовчання означає, що їм нема про що говорити. Але з віком зрозумів – це не мовчання. Це – спокій.

Минулого місяця, коли я приїхав у гості, прокинувся рано й приєднався до них.

Вони навіть не здивувалися – просто посунулися, звільняючи місце для моєї чашки.

Раніше я думав, що мовчання означає, що їм нема про що говорити. Але з віком зрозумів – це не мовчання. Це – спокій.

Я запитав тата: – Чому ви щоранку сидите тут удвох?

Він усміхнувся: – Бо ми колись вирішили: якщо маємо ще один день, який можемо почати разом, – це вже хороший день.

Мама кивнула, її погляд став м'яким:

– Так ми собі нагадуємо, що в нас іще є час.

Ця фраза застрягла в мені надовго.

У нас іще є час.

Я роками проживав ранки на швидкості – без сніданку, з телефоном у руці, з думками про те, що ще треба встигнути. А тепер я думаю про них – двох людей, які побудували життя з дрібниць: спільної кави, тихих поглядів і любові, які не потрібно щодня нових слів.

Тиждень тому я започаткував власний ритуал. Наливаю

«Колись вирішили: якщо маємо ще один день, який можемо почати разом, – це вже хороший день».

10 фраз, яких я не сказала своїй дитині перед школою. А дарма...

• УРОКИ ПЕДАГОГІКИ

Вони стануть у нагоді всім батькам

Катерина СУСЛОВА

1. Не ганяйся за оцінками.

У них немає жодної справжньої цінності. Планку ти ставиш собі всередині, а не в журналі навпроти прізвища.

2. Ти не зобов'язана дружити з усіма. Просто будь ввічливою.

Так, книжки про шкільну дружбу – прекрасні. Але може трапитися, що «твоя» людина в цьому класі ще не з'явилася. Не переймайся – усе попереду.

3. У школі вже немає «малюток».

Ти приходиш у колектив, де зібрані вже справжні маленькі особистості. І цей колектив, майже незмінний, піде з тобою всі 11 років. І сильні діти відчують це одразу – стосунки почнуть вибудовуватися з першого ж дня. Постарайся зайняти своє місце гідно. Не давай себе кривдити.

4. Не ставай частиною цькування.

Якщо в класі починається «травля» – не йди на товпом. Не бий слабшого разом із усіма. І розкажи мені – я знайду того дорослого в школі, який зможе це зупинити.

5. Ніхто не має права сміятися з тебе чи принижувати. Особливо вчитель.

У моїх молодших класах учителька вважала себе «гумористом у спідниці» й обожню-

вала висміювати дітей. Це – не нормально. І неприйнятно.

6. Учителю – не Бог. І не завжди правий.

Я зустрічала різних педагогів: добрих і жорстких, мудрих і образливих, сильних і дуже

Якщо в класі починається «травля» – не йди за натовпом. Не бий слабшого разом із усіма.

слабких. Тому ніколи не скажу тобі: «Учитель завжди правий». Це – неправда. Іноді вчитель може бути чудовою людиною, що стане твоєю опорою. А іноді – ні. Подивимося в процесі, не хвилюючись.

7. Те, що ти маленька – не означає, що з тобою можна робити що завгодно.

Не хочеш їсти шкільний сні-

стити на урок. Навіть без «змінки».

Навіть якщо спідничка не того відтінку, що хотіла б бачити вчителька. Твоє право на освіту – в Конституції. Тож можеш гордо, з висоти свого першокласницького метра, захищати свої права. Хоча, звісно, краще «змінку» таки не забувати.

10. Пам'ятай: у будь-якій

«Доню, я поруч. Завжди».

ситуації ти не сама. Твій захист – це я.

Ти можеш дзвонити мені будь-коли й з будь-якої при-

Наша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

ПОСПІШАЙТЕ! Наш передплатний індекс: 30 000!

У каталозі «Укрпошти» інформація про газету «Волинь» – на с.126.

Для цього треба просто надіслати квитанцію про передплату газети «Волинь» на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026».

Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом всього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, кварталними – протягом кварталу, місячні – протягом конкретного місяця!

Наша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

ПОСПІШАЙТЕ! Наш передплатний індекс: 30 000!

У каталозі «Укрпошти» інформація про газету «Волинь» – на с.126.

Для цього треба просто надіслати квитанцію про передплату газети «Волинь» на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026».

Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом всього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, кварталними – протягом кварталу, місячні – протягом конкретного місяця!

Увага! Оскільки у 2026-му році газета «Волинь» стане суто виданням для Волинської області, усім нашим читачам з інших областей України радимо стати передплатниками «Доньок» газети «Волинь-нова»:

«Так ніхто не кохав»

♥ (МІСЯЧНИК, ІНДЕКС – 60779);

«Читанка для всіх»

♥ (КАЛЕНДАР, ІНДЕКС: 86772).

«Цікава газета на вихідні»

(ТИЖНЕВИК, ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: ♥ УКРАЇНА – 60307, ♥ ДЛЯ ВОЛИНЯН – 60304);

«Цікава читанка»

♥ (МІСЯЧНИК, ІНДЕКС: 38036);

Різдвяна казка під подушкою

ЖИТТЄВІ ДРАМИ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

...Ніхто не знає, що через Володимира вона втратила свого первістка. Він не зрадив, коли сказала про вагітність. Бо якраз почали приносити сякі-такі прибутки дві невеличкі крамнички, які правдами-неправдами вдалося відкрити. А ще купив «буса», аби самому їздити в Польщу на закупа. А тут – дитина. Це ж стільки нових видатків.

– Ми давно чекали нашого маленького або маленьку, – раділа Дана. – І ось...

Вона обійняла чоловіка. Він їй відштовхнув. Неочікувано, різко. Втратила рівновагу. Впала. Боляче вдарилося. Злякалася. В очах потемніло. Чоловік викликав «швидку». Сказав лікарці, що в дружини запаморочення.

Дитину Дана втратила. Володимир натякнув: ти ж не розповідатимеш усім і вся про нашу маленьку сімейну сварку...

А тут ще okazія з бабусиною квартирою. Однокімнатку в «хрущовці» бабуся заповіла Дані з сестрою. Володимир наполягав: помешкання слід продати, гроші поділити. І Данину частку вкласти в бізнес.

Дана ж, знаючи, що батько не любить старшої сестри, вирішила: у бабусиній квартирі житиме Леся.

Данин батько для Лесі – вітчим. Одружився з мамою, коли Лесі було чотири роки. Леся народилася з вадою: одна ніжка коротша за другу. Рідний тато втік майже одразу після народження доньки. Через кілька років, як казала

«Дана думала про своє нове життя. Справжнє. Без гри на публіку. Це й буде її казка».

бабуся, до мами «пристав» Степан, бо обридло жити в гуртожитку.

Лесі Степан не любив. Соромився, коли мама брала її в гості. За все життя Леся двічі була в селі у Степанової родини.

Коли народилася Дана, Степан взагалі перестав звертати на Лесю увагу. Дівчинка відчувала: їй не вельми раді. Найбільшою втіхою стала маленька сестричка, яка до Лесі усміхалася і тягнула крихітні ручки.

Пізніше Леся почала хвилюватися, що Дана буде її со-

ромитися, так само, як батько та його родина. Але Дана любила старшу сестру.

...Дана називала свого Володю – Вовчиком. А Лесі хлопець не подобався.

– Здається мені, Данусю, твій Вовчик у ліс дивиться.

Дана сміялася з Лесиною жарту:

– Вовчик мене кохає. Ми будемо щасливі. Ти хіба не рада?

– Рада...

...Після одруження Дана почала розуміти: її Вовчик – заздрисний і скупий.

А після Даниного вчинку з

бабусиною квартирою Володимира мало не схопив серцевий напад.

– Як ти до такого додумалася?! – репетував. – Тій кривій качці мало місця в батьківській хаті? Думаєш, до неї принц прикульгає, якщо житиме окремо?

Данина мама чула сварку і образилася за «криву качку». Батько з полегшенням зітхнув: нерідна донька завжди мозолила очі. Володимир «записав» тещу з тестем, а заодно й Лесю, у вороги. Перестав ходити до Даниних батьків і до себе не запрошував.

Дитину Дана втратила. Володимир натякнув: ти ж не розповідатимеш усім і вся про нашу маленьку сімейну сварку...

Зрештою, ті образилися й на Дану...

А потім почалися приниження з різдвяними подарунками. Коли вперше Володимир подарував конверт із грошми, Дана й не підозрювала, що це була гра на публіку. Щойно гості пішли з хати, він сказав:

– Потішилася подарунком? Пора повертати.

– Тобто?..

– Штуку баксів давай. Ти справді подумала, що я їх тобі подарував. Ха-ха!

Володимир перерахував гроші. Дана ошелешено дивилася на чоловіка. Якби хтось розповів щось подібне – не повірила б...

...Володимир зателефонував, коли Дана вже була біля сестриноного будинку.

– Ти де поділася? – злісно запитав. – Розіграла сцену ображеної? А тепер повертайся додому. Гості в хаті.

– Я забула написати, щоб

ти знайшов нового бухгалтера. Мене більше нема ні в твоєму житті, ні в бізнесі. Веселі забави!

Аж тепер розплакалася. – Данусю, що трапилося? – тепло обняла її сестра.

– Я пішла від нього. Ти ж нічого не знаєш, Лесю... Я не можу більше обманювати себе і всіх. Одне моє життя було для людей – така собі імітація щастя. Друге – моє. Не щасливе...

Упереміш зі слізьми Дана вперше розповідала правду про Володимира, про те, як з ним жила. Про втрачену дитину і принизливі подарунки... Про свекрів невдалий «жарт», який поклав край її терпінню.

Леся, як колись у дитинстві, заспокоювала Дану:

– Все недобре минеться. Пам'ятаєш, бабуся казала, якщо виникла якась суєта, треба придумати казку і покласти її під подушку. Казка – це віра в добро.

– І ми придумали... і вірили...

– Я постелю тобі, Данусю. Й зроблю чаю з трав і меду. Щоб гарно спала. І не забудь покласти казку під подушку. В різдвяний час казки оживають, казала бабуся.

Дана випила чай, лягла, скрутилася бубликом і думала про своє нове життя. Справжнє. Без гри на публіку. Це й буде її казка.

Леся довго не могла заснути. Згадувала своє безрадісне дитинство. Вічне невдоволення вітчима. Тиху покірність матері. Глузування у школі. Її любили тільки бабуся і Дана. Скільки казок вона клала у дитинстві під подушку. Хотіла бути такою, як усі діти. І щоб її любили. Казки трішки справдилися. Бо, крім бабусі, її любила ще й Дана. І Леся за це почала класти казки під подушку молодшої сестрички.

Ось і тепер поклала під Данину подушку різдвяну казку, скупану в тихих сльозах. Це була казка про вдячність і щастя...

У часи війни газета набуває особливої ваги

ПЕРЕДПЛАТА - 2026

Дорогі читачі! Ми щиро вітаємо рішення уряду додати друковану пресу до переліку послуг, на які українці можуть спрямувати 1000 гривень «Зимової підтримки»

Ольга КОСІНСЬКА

У часи війни газета набуває особливої ваги. Вона не залежить від електрики, інтернету чи гаджетів – інформація завжди з вами, у будь-який час і

за будь-яких умов.

Закликаємо скористатися цією можливістю та оформити передплату на українські видання.

Зробити це дуже просто: завітайте до будь-якого відділення «Укрпошти» й повідомте оператору, що бажаєте сплатити передплату коштами «Зимової підтримки».

Можна обрати будь-який термін – від 1 до 12 місяців. Доставка розпочнеться вже у січні 2026 року по всій Україні, включно з прифронтовими громадами.

Ми щодня працюємо для

вас, дотримуючись високих стандартів журналістики, щоб ви отримували лише важливу, перевірену й корисну інформацію. І саме ваша підтримка дозволяє нам продовжувати

цю місію впевнено та системно.

«Зимова підтримка» – це шанс допомогти українській пресі пройти через складні часи та зберегти українське

А ви вже передплатили «Цікаву газету на вихідні»?

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

♥ **ВОЛИНЬ – 60304;**
♥ **УКРАЇНА – 60307.**

У каталозі «Укрпошти» інформація про «Цікаву газету на вихідні» – на **с. 52 і с. 128.**

незалежне слово.

Подати заявку на отримання «Зимової підтримки» можна у будь-якому відділенні «Укрпошти» до 24 грудня.

Для маломобільних громадян діє послуга виклику листоноші за номером телефону: 0 800 300 545.

Також ви можете спрямувати цю допомогу на оплату комунальних чи поштових послуг, придбання ліків українського виробництва, товарів вітчизняних виробників або на благодійність на користь ЗСУ.

Проте ми будемо щиро вдячні кожному, хто вирішить підтримати саме друковану пресу й зробити свій внесок у розвиток наших видань!

«Сину, я – старий, але – не невидимий...»

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Мені 84 роки і більшу частину життя я був тим, на кого всі опирались. Своїми руками зводив будинки, виростив трьох синів, занадто рано поховав дружину... І продовжував жити, бо чоловіків мого покоління вчили просто: працєю, забезпечуй, не скаржся

Микола ДОБРІЙВЕЧІР, zytia.org

Та тепер я вже майже нічого не буду. Тіло – повільніше, крок – коротший. Мій наймолодший син каже, що мені «треба змінити обстановку». Зміна обстановки – це, мовляв, будинок для літніх людей.

«Так буде краще, тату. Безпечніше. Зручніше», – говорить він, вимовляючи слово зручніше так, ніби моє життя – пункт у списку, який він хоче швидше закреслити.

Я повторював йому сто разів: я хочу залишитись тут. У цьому домі. У тому самому, де досі в щілинах підлоги застрягла тирса з днів, коли я власноруч робив кухонні шафки. Де в шафі стоять горнятка дружини. Де кожен кут – це спогад.

Але син мене не чує. А, може, просто не хоче чути.

Минулого тижня він знову прийшов – із брошурами, усміхнений, переконаний, що робить мені добро. І в його очах я побачив той самий погляд, що й тоді, коли він обирає собі нову машину: обчислює, зважає, прикидає, думає не про мене – а про рештки. Про те, що «залишиться».

Того вечора я довго сидів біля вікна у своєму улюбленому кріслі. У тому, що стоїть навпроти дуба, який я посадив у рік народження сина. Боліло серце. Не від віку – від розчарування. І я прошепотів своїй покійній дружині:

«Моє життя ще належить мені...»

«Ми якось не так виховали? Чи, може, забули навчити, що таке сім'я?».

Але зранку я прокинувся вже з іншою думкою. Може, проблема не в тому, чого я його не навчив.

Може, настав час показати, що досі можу навчити.

Я подзвонив юристу. Оформив документи. Передав будинок у траст – на себе і на онуків.

Забезпечив кошти на доглядаль-

ницю, яка приходитиме кілька годин щодня, допомагатиме з покупками, лікарнями.

Моє життя. Мій вибір. Моя гідність.

Коли син приїхав на вихідних із черговою стопкою брошур, я подав йому папери.

– Можеш не хвилюватися за мене, – сказав я рівно, твердим голосом. – Цей дім залишиться моїм, доки я не

піду до твоєї мами. А потім він перейде твоїм дітям. Не тобі. Вони пам'ятимуть його, як дім свого дідуся. А не як майно, яке ти продав задля «зручності».

Його обличчя спершу зблідло, потім налилось червоним.

– Тату, ти не можеш...

– Можу, – перебив я. – І вже зробив. Бо знаєш, сину, я – старий, але – не невидимий. І точно не зайвий. Моє життя ще належить мені.

Він розлютився, грюкнув дверима – як підліток. А я тієї ночі спав краще, ніж за останні роки.

Тепер щодня по обіді моя доглядальниця, Роза, заварює нам чай. Ми сидимо біля вікна, і я розповідаю їй про будинки, які колись будував, про інструменти, якими працювали мої руки, про жінку, яку кохав.

“

Я повторював йому сто разів: я хочу залишитись тут. У цьому домі...

А коли приїжджають онуки, вони бігають босоніж по підвір'ю, під тим самим дубом, на який колись лазив їхній батько.

Кажуть:

– Дідусю, у тебе вдома пахне печивом і деревом. Нам так подобається тут.

І я усміхаюсь. Бо, коли мене не стане, вони пам'ятатимуть цей дім не як «об'єкт», а як місце, наповнене любов'ю, тирсою і уроками дідуся, який не дав себе списати.

Повага – це не подарунок, що отримуєш за кількість років. Це те, що ти маєш відстояти в будь-якому віці.

І доки я дихаю, я буду продовжувати це вчити: однією історією, однією чашкою чаю, одним тихим післяобіддям у кріслі біля вікна.

Різдвяний пиріг «Паннетоне»

● ЗАПИСУЙТЕ РЕЦЕПТ!

Це – традиційний міланський пиріг із солодкого дріжджового тіста з додаванням різних сухофруктів, цукатів і горіхів. Такі ласощі італійці печуть на честь Різдва і Нового року

Василина
СМЕТАНА

При цьому, такий пиріг багато хто порівнює з традиційною пасхальною паскою, оскільки їх рецепти і зовнішній вигляд схожі, наголошує milkalliance.com.ua.

ІНГРЕДІЄНТИ:

- ▶ трохи рослинної олії (для змащування форми);
- ▶ 1 жовток (для змащування тіста).

- ▶ 100 мл питної води (кімнатної температури).

ДЛЯ ТІСТА ВІЗЬМІТЬ ІНГРЕДІЄНТИ:

- ▶ 450 г борошна (плюс трохи для присипки робочої поверхні);
- ▶ 1 апельсин (знадобиться тільки цедрою);
- ▶ 1 лимон (знадобиться тільки цедрою);
- ▶ 1 ч. л. ванільного екстракту;
- ▶ 1/2 ст. темних родзинок;
- ▶ 1/4 ст. кураги;
- ▶ 100 г цукру;
- ▶ 1/2 ст. родзинок;
- ▶ 3 курячих яйця.

Пристаємо до приготування різдвяного пирога. Для цього візьміть невелику миску і з'єднайте в ній молоко, трохи підсолену воду і дріжджі. Залиште масу буквально на 5 хвилин. Вона

ДЛЯ ОПАРИ ВАМ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- ▶ 100 г борошна;
- ▶ 50 мл молока (теплого);
- ▶ 25 г цукру;
- ▶ 8 г сухих дріжджів;

Яка смакота! Недарма такий пиріг багато хто порівнює з традиційною пасхальною паскою.

повинна трішки піднятися. Відразу після цього додайте 4 столові ложки борошна і 1 столову ложку цукру. Добре перемішайте масу і накрийте харчовою плівкою. Відправте в тепле місце на пів години. Опара повинна збільшитися в об'ємі у два рази.

Тим часом візьміть чашу міксера і збийте там яйця. Якщо ж плануєте робити це вручну, то знадобиться велика миска. До яєць додайте цукор, ваніль, цедрю лимона і апельсина та суміш дріжджів. Ретельно перемішайте все за допомогою вінчика до однорідної консистенції.

Використовуючи в міксері насадку для тіста, на низькій швидкості збивайте масу, поступово додаючи борошно, масло і сіль. Потім повільно збільшуйте швидкість міксера і продовжуйте перемішувати його ще 5 хвилин. Після цього додайте родзинки і цитрусові та перемішайте ще 15 секунд, щоб

всі інгредієнти рівномірно розподілилися по тісту. Воно повинно вийти м'яким.

Візьміть миску для розшарування тіста і змастіть його олією.

Робочу поверхню присипте борошном і викладіть тісто. Трохи помніть його і сформуєте круг. Потім відправте в змащену олією форму. Тісто має трохи піднятися. Потім знову перекаладіть його на робочу поверхню і складіть конвертиком, але м'яти не потрібно. Перекаладіть тісто у форму для випічки і змастіть верх олією. Залиште на деякий час, щоб воно піднялося в кілька разів.

У невеликій ємності з'єднайте жовток і 1 ложку води або молока. Змастіть випічку і відправте в розігріту до 170 градусів духовку на 45 хвилин.

Потім дайте пирогу охолонути протягом 20 хвилин і можна діставати.

Готово!

Найсприятливіші дати для весіль у 2026 році

Якщо обирати дату з любов'ю та добрими намірами, жодні забобони не затьмарять щастя молодят.

● ЗАБАВА АЖ ДО РАННЯ

Народні прикмети кажуть, що у невисокосні роки шлюби довговічніші, адже рік не «зайвий» і не несе енергетики змін. Тому 2026-й вважають добрим періодом для весіль, заручин та створення сім'ї

Василина СМЕТАНА

Переконавшись у силі власних почуттів і взаємності бажання стати однією сім'єю, закохані починають активну підготовку до весілля. Вибір дати весілля – для когось

просто пошук гарної комбінації цифр, а для інших – продумане і послідовно прийняте рішення.

Дати весіль підбирають, орієнтуючись на принципи краси та зручності – обраний в календарі день для важливої події повинен

підходити нареченим, їхнім батькам і бути прийнятним для гостей.

За словами астрологів, від обраного числа для проведення торжества буде за-

“

Найміцніші сім'ї – якщо шлюб укласти на Місяць, що росте.

лежати все подружнє життя – процес вибудовування стосунків, народження дітей, досягнення спільних

Вміння старіти разом...

● ВІЧНІ ІСТИНИ

Шлюб у останніх розділах життя виглядає зовсім не так, як на початку. Метелики в животі й нічні розмови до ранку давно стихли, поступившись місцем іншому – тихішому, але набагато глибшому почуттю

Марія МРІЯ, zytia.com

Це – коли він зав'яже їй шнурівки, бо руки вже тремтять. Коли вона, всміхаючись, увіч двадцятий за день підказує, куди він поклав окуляри. Коли вони просто сидять поруч на лавці біля хати, мовчать, але це мовчання – затишніше за будь-які слова. Бо після стількох років разом слова вже не завжди потрібні.

У містах і селах по всій країні можна зустріти пари, які

пройшли разом 40, 50, а то й 60 років. Їхня любов не схожа на кіно. Вона схожа на двох людей, які пережили бурі, пробачили помилки й щодня обирають одне одного знову.

Вона виглядає як руки, зчеплені у черзі в поліклініці. Як одна тарілка борщу на двох у маленькому кафе. Як повільна прогулянка між прилавками супермаркету, коли вони підлаштовують кроки один під одного.

Одна бабуся якось сказала:

– Молоде кохання – це вогонь. Старе – це тепло. І коли вогонь стихає, саме тепло рятує життя.

Шлюб у пізні роки – це доказ того, що справжня любов тримається не лише на пристрасті.

“

– Молоде кохання – це вогонь. Старе – це тепло. І коли вогонь стихає, саме тепло рятує життя.

Вона тримається на партнерстві. На вмінні старіти разом, радіти простим моментам і знати: навіть якщо попереду залишилося небагато сторінок – ця історія була варта кожного написаного рядка.

Фото: zytia.com.

«Стара, не нахилийся, в тебе – тиск, я сам тобі зав'яжу шнурівку...»

● МАГНІТНІ БУРІ У ГРУДНІ:

- Слабкі: 4, 6, 5, 14, 17, 28.
- Середні: 8, 10, 12, 13, 18, 30.
- Сильні: 11, 20, 21, 22, 23, 29.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Джерело: ukr.net.

● ЦИТАТНИК

Оксана ЗАБУЖКО, 65 років, письменниця, феміністська літературознавиця, поетеса, есеїстка, публіцистка, викладачка та політична активістка, про почуття:

«Любов – це не романтика, не свята і не слова. Це готовність залишитись, коли важко. Це відданість, яка не залежить від обставин. Це бачити в людині не ідеал, а її рани – й не тікати. Любов – це дія, постійний вибір, щоденна присутність. І вона вимагає зрілості, чесності та великого серця. Але тільки вона дає справжній сенс у світі, де все інше – минає».

цілей. Саме тому до його вибору треба поставитися дуже відповідально.

Тож для тих, хто планує весілля завчасно, астрологи назвали найсприятливіші місяці і дні у 2026 році:

СПРИЯТЛИВІ МІСЯЦІ ЗА ДАНИМИ АСТРОЛОГІВ

Лютий: Місяць кохання та романтики.

Травень: Символ стабільності, достатку та сімейного затишку.

Червень: Місяць щасливих союзів та легкості.

Вересень: Несе енергію стабільності та взаєморозуміння.

Грудень: Чудовий період для початку нового розділу.

СПРИЯТЛИВІ ДНІ ЗА ДАНИМИ АСТРОЛОГІВ

Січень: 1, 2, 7, 19, 26, 27.

Лютий: 1, 2, 3, 6, 8, 12.

Березень: 24.

Квітень: 1, 2, 7, 15, 21.

Травень: 1, 2, 19, 21;

Червень: 1, 2, 12, 19, 22.

Серпень: 1, 6, 15, 19.

Вересень: 2, 5, 7.

Листопад: 16, 17, 29.

Грудень: 1, 18.

Найміцніші сім'ї – якщо шлюб укласти на Місяць, що росте.

КРАСИВІ ТА СИМВОЛІЧНІ ДАТИ

02.02.2026: Чиста гармонія цифр.

06.06.2026: Подвійний баланс і легкість у стосунках.

08.08.2026: Символ без-

кінечності (∞).

10.10.2026: Акуратна, рівна дата.

11.11.2026: «День бажань».

12.12.2026: Дата цілісності та єдності.

НЕСПРИЯТЛИВІ ДАТИ ВЕСІЛЬ

Небажаними днями для одружень у 2026 році є періоди затемнень (сонячних та місячних), дні повного місяця та молодика, а також дні, що припадають на православні пости. Також рекомендується уникати 3-го, 13-го, 19-го, 23-го та 27-го місячних днів, оскільки вони можуть бути конфліктними.

ВАЖЛИВІ ДАТИ У 2026 РОЦІ, В ЯКІ ВАРТО УНИКАТИ ВЕСІЛЬ

8 лютого: астрологи вважають цей день несприятливим для весілля.

15 лютого: 15-й місячний день, що припадає на повний Місяць, може бути емоційно напруженим.

9 лютого: знак Скорпіона може підштовхувати до надмірної пристрасті чи ревності.

24 березня: 24-й місячний день, який вважається конфліктним.

19 квітня: 19-й місячний день, який є одним із конфліктних.

16, 17 та 29 листопада 2026 року: дні, які вважаються несприятливими для весілля.

«Тато знайшов чарівну паличку. Ту, що ви загубили...»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Зимовий вечір співав сльози. Спогади визирали з кожної щілини пам'яті... Вона перебирала старі листівки. Він завжди вітав її віршами

Ольга ЧОРНА

«Я шукав тебе тисячу літ. У міжчассі, міжсвітті, між тривоги і доріг. Я бродив поміж веснами. Обліто надії палив. Осінь гоїла рани дощами... Серед заметілей тебе я зустрів. Білий світ вальсував під небесний оркестр. І сніжинки ставали сонцями...».

Колись він їй казав:
– У тебе душі надміру.
Тепер про неї кажуть:
– Душі немає...

...Улянин залицяльник був старшим за неї майже на двадцятку. А вона – дев'ятнадцятилітнє дівчисько. Вродливе, із звабливими ямочками на щоках, з небесно-синіми очима, із серцем, відкритим для кохання.

Денис був трохи фотографом, трохи поетом. А за фахом – історик. Робота й познайомила його зі студенткою Уляною.

Денис холостякував. Колись не вберіг своє кохання. Студентка з довгою русавою косою чимось нагадувала дівчину з юності. Подумав: може, це доля.

Уляні подобалась увага Дениса Володимировича. Згодом зрозуміла: закохалася. Ось тільки не наважувалася сказати про це вдома. Батько ще може зрозуміти. А мачуха... Якщо у світі існують відьми, то Уляна знала напевно: її мачуха Маргарита – одна з них.

Після смерті матері Маргарита почала обкручувати Уляниного батька. То краватку поправити. То про доньку запитати. То кине співчутливий погляд на вдівця...

Маргариті на роботі «приклеїли» прізвище Мара. За те, що була жагучою брюнеткою з темними циганськими очима. І тяжко уживалася з людьми. Чоло-

«Доля пише поему, чисту, як сповідь, і запрошує тебе в мої сни...»

вікам Мара подобалася. Але вони її боялися. А жіноцтво Мару терпіти не могло. Казали: швидше Баба-Яга замій вийде, аніж Мара.

І ось овдовів заступник шефа. Помада Мари стала ще яскравішою. Декольте – глибоким. Погляд – спокусливішим.

– Пропаде Петро Іванович, якщо Мара його обкрутить, – казали на роботі.

– А то, він не знає її вдачі...

Коли Петро почав зустрічатися з Маргаритою, співробітники винесли вердикт: причарувала відьма чоловіка. А як представляв майбутню «маму» Уляні, дівчина також подумала:

– Ну й відьма...

Маргарита не намагалася завоювати симпатію Петрової доньки. Навпаки, при кожній нагоді штрикала колючим словом.

Уляна часто ходила на мамину могилу – посумувати і все розповісти. Їй здава-

лося, мама чує її. І ставало легше. От, тільки тато давно сюди не навідувався...

...Уляна запросила Дениса додому, знаючи, що батько з мачухою на роботі. Як на зло, Маргарита забула якісь папери. І...

Вродливий, статний гість

“

Якщо у світі існують відьми, то Уляна знала напевно: її мачуха Маргарита – одна з них.

одразу впав Маргариті в очі. Забувши, що потрібно повертатися на роботу, вона зголосилася заварити для Дениса чай «за особливим рецептом». І не забула розстебнути ще один гудзик на своїй блузці. А на прощання «подарувала» таку спокусливу посмішку і неоднозначний погляд, що «трохи фотограф, трохи поет, а за фахом – історик» відчув себе водночас і в пеклі, і в раю. Дарма, що Маргарита старша за Дениса. Він уже

військову службу. Проживання дитини з батьком після розірвання шлюбу не є підставою для відстрочки від мобілізації.

І батько, і матір мають рівні права та обов'язки на дитину,

незалежно від того, проживають вони спільно чи окремо. Те, що дитина проживає з батьком не дорівнює самотньому вихованню.

Адвокат Олександр Малик наголошує: право на отри-

подумки писав їй вірші...

Увечері Маргарита сказала чоловікові, що Уляна приводить у квартиру невідомо кого, замість того, аби бути в університеті. Петро «висповідав» доньку. А мачуха фантазувала наступну зустріч із Денисом...

...Уляна побачила їх випадково. У Денисовій автівці. Мачуха з її коханим пристрасно цілувалися. Вагалася: підійти чи ні? Підійшла. Відкрила двері. Глянула на обох. Нічого не сказала. Пішла геть.

Їй було шкода батька. І себе. Денис перестав телефонувати. Навіть не вибачився. Читала рядки його останнього вірша – подарував листівку на день народження: «Доля пише поему, чисту, як сповідь, і запрошує тебе в мої сни...». Хотіла викинути Денисові вітання. Передумала...

Маргарита розповіла чоловікові про нове захоплення. І мовила:

– Я йду до Дениса. І йду з роботи.

Петро нетямився від цього одкровення. Просив прощення у покійної дружини і в Уляни. А в Уляниній душі зламалась якась деталька. Мабуть, та, що відповідає за віру і довіру. Стала жорстка й підозрілива. Їй здавалося, що в кожній людині живуть Маргарита і Денис, які можуть зрадити, обманути...

Петро прилаштував Уляну на гарне місце. Вона робила кар'єру, забувши про

особисте. Невдовзі стала заступником в одному з поважних управлінь. Підлеглі їй не любили. Називали сніговою королевою (їй про це донесли): вродлива, але холодна. Знали: знайти співчуття чи відпроситися з роботи у снігової королеви – майже марна справа. Сама ж довго затримувалась на роботі. Її ніхто не чекав, крім батька...

...Уляна завжди на Різдво навідувалась на мамину могилу. Приносила кутю, щоб

розговілася мамина душа. Ще з дитинства клала шматочки булки і яблука для птахів.

– На вулиці слизько, сніг падає. Може б ти не їхала своєю машиною на цвинтар, – радив простуджений батько. – Дороги так-сяк прогорнуті. Візьми таксі.

– Не хвилюйся, тату.

Ледве дісталася до цвинтаря. Назад було ще важче: зірвалася завірюха. Її автівка «висіла» на «хвості» у швидкої допомоги. Раптом «швидку» занесло і вона влетіла в кучугуру снігу. Уляна також зупинилася.

– Допоможіть, будь ласка! – постукав у вікно її автівки незнайомий чоловік. – Доньку веземо до лікарні. Температура висока. Задихається. А тут таке...

Лікарка, незнайомиця і хворе дівча перемістились в Улянине авто. Машина ледве повзла засніженою дорогою.

– Мама ваша де? – запитала Уляна.

– В село поїхала. Вибратися не може. А тут таке... Якби хто знав... Настуні тільки п'ятий рік...

Наступного дня Уляна пішла до лікарні провідати дівчинку. Біля ліжка сидів батько маленької. Їй трішки стало легше.

– А ви хто? – тихо запитало дівчатко.

– Снігова королева.

– З казки?

– Авжеж.

– А де ваша чарівна паличка?

– Я... її загубила. В снігу...

Дівчинка усміхнулася, закрила очі й засопіла.

Настин батько провів Уляну на вулицю. Запитав, де працює.

– І серед чиновників добрі люди є, – мовив. – Дякую вам.

...В обідню пору в очікуванні ліфта зібралось чимало працівників. І Уляна серед них. Відчинилися двері, з кабінки вистрибнуло дівчатко і кинулося до Уляни:

– Снігова королева!

Услід за малою вийшли чоловік і жінка.

Уляниних підлеглих розбрала цікавість. Ліфт поїхав порожній. Дорослі дякували начальниці за чийсь порятунок. А дівча дістало з торбинки щось схоже на олівець. Простягнуло Уляні.

– Тато знайшов чарівну паличку. Ту, що ви загубили...

Море неймовірних історій кохання – на нашому сайті volyn.com.ua – за цим QR-кодом:

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

• Це неправда, коли кажуть, що якщо дитина проживатиме з батьком після розлучення, то він отримає відстрочку від призову на

«Кохання – це коли чужі щастя стають твоїми» (Генріх Гейне (1797 – 1856), один із найвизначніших німецьких поетів та журналістів XIX століття).

Гороскоп кохання і здоров'я на 2026 рік

ЩО ВІЩУЮТЬ ЗОРІ?

За східним календарем до нас мчить рік Червоного Вогняного Коня, який офіційно стартує 17 лютого 2026 року і триватиме до 5 лютого 2027 року. Кінь символізує рух, волю, незалежність та елегантність, а Вогонь додає цій енергії пристрасті, яскравості та дії. Поєднання стихії Вогню з енергією Коня створює вибухову суміш можливостей і викликів.

Отож готуйтеся до несподіваних поворотів як в особистому житті, так і на глобальному рівні. Пристрасть у стосунках, конфлікти через імпульсивність – контроль емоцій буде критично важливим. Тож нехай Вам вдасться загнуждати цього Червоного Вогняного Коня!

ОВЕН (21.03 – 20.04)

2026 рік принесе вам більше ясності в особистих стосунках і розуміння того, що для вас насправді важливо. У питаннях кохання важливо говорити прямо й чесно, оскільки відвертість стане запорукою більших успіхів у стосунках.

Ваше здоров'я потребуватиме уваги до режиму активності – уникайте крайнощів між перевантаженням і повною бездіяльністю. Щоб підтримати енергію та загальний тонус організму, вживайте їжу, багату на вітаміни і мінерали.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Наступний рік подарує вам більше стабільності у сфері стосунків, але варто не боятися обговорювати важливі теми відкрито. Кохання цього року проявиться через підтримку, спокій та щоденні маленькі дії, що зміцнюють зв'язок.

Здоров'я вимагатиме турботи про нервову систему, тому важливо давати собі час на відпочинок і відновлення. Корисними стануть прогулянки, практика спокійних технік та регулярні рутинні ритуали, що зменшують напругу.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

У 2026 році у стосунках особливо важливою стане чесність і здатність говорити про свої очікування, навіть якщо це здається складним.

Кохайтесь, чорноброві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами.

Значна частина року сприятиме новим знайомствам і побудові теплих зв'язків через спільні інтереси.

Щодо здоров'я – вам потрібно буде контролювати рівень навантажень і не дозволяти перевтомі накопичуватися, особливо у другій половині року. Додайте більше руху й свіже повітря – це значно стабілізує ваш стан, як фізичний, так і емоційний.

РАК (22.06 – 22.07)

У сфері кохання 2026 рік допоможе вам зміцнити вже існуючі зв'язки або зблизитися з людьми, які розуміють вас по-справжньому. Зміни в особистому житті відбуватимуться м'яко, але потребуватимуть вашої готовності говорити про свої почуття.

Здоров'я цього року вимагатиме турботи про емоційний баланс, адже саме він впливатиме на фізичний стан найбільше. Корисними стануть теплі напої, комфортний режим дня та більше часу для себе, щоб уникнути перенапруження.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

У 2026 році ви будете прагнути тепла та взаємної підтримки в особистих стосунках, що сприятиме глибшому взаєморозумінню. Час від часу виникатиме бажання яскравих емоцій, але важливо зберігати помірність і не перенавантажувати себе перенавантажувачами.

Ваше здоров'я потребуватиме уваги до серцево-судинної системи та достатньої кількості відпочинку, особливо після активних періодів. Корисними стануть прогулянки, плавання та помірні фізичні вправи, які знімуть напругу й підтримають тонус.

ДІВА (22.08 – 23.09)

У любовних питаннях 2026 рік сприятиме конструктивним розмовам, які допоможуть вирішити давні непорозуміння. Стабільність у стосунках буде досягатися поступово й завдяки послідовним діям, а не різким крокам.

“Кінь символізує рух, волю, незалежність та елегантність, а Вогонь додає цій енергії пристрасті, яскравості та дії.”

Здоров'я радуватиме, якщо ви приділятимете увагу режиму та підтриманню корисних звичок, особливо в харчуванні. Рік також сприятливий для поліпшення фізичної форми, але без надмірних навантажень, щоб уникнути стресу для організму.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

2026 рік допоможе вам зміцнити взаєморозуміння в особистих стосунках і навчитися дипломатичніше реагувати на суперечності. Ваше вміння знаходити баланс стане ключем до гармонії й ста-

більності в коханні протягом усього року.

У сфері здоров'я важливо стежити за поставою, підтримувати м'язи спини та уникали надмірного перенапруження. Регулярні прогулянки, гнучкі тренування й чергування активності з відпочинком стануть найкращою профілактикою стресу.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

У 2026 році емоційна глибина стосунків зростатиме, але для цього важливо не замикатися в собі й чесно обговорювати важливі питання. Рік сприятиме трансформаціям у сфері кохання, які

принесуть більше відкритості та спокійніший погляд на почуття.

Ваше здоров'я вимагатиме уникали емоційного перенавантаження й давати собі час на відновлення після насичених періодів. Спокійні прогулянки, природа й помірність у щоденних справах значно підтримають ваш ресурс протягом року.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Наступний рік принесе більше динаміки в особисте життя, але важливо не поспішати з рішеннями й уважно

прислухатися до внутрішніх відчуттів. У стосунках відкритість і чесність дадуть можливість уникнути непорозуміння й створити більш довірливу атмосферу.

3 точки зору здоров'я корисно не перенавантажувати себе фізично й уникали різких змін у режимі навантажень. Помірна активність, плавання, легкі вправи та своєчасний відпочинок допоможуть зберегти гарний тонус протягом року.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

2026 рік стане часом поступового зміцнення стосунків завдяки старанності, терпінню та готовності працювати над взаєморозумінням. У сфері кохання важливо не стримувати теплі емоції та дозволити собі більше довіри й відкритості там, де це – доречно.

Здоров'я потребуватиме уваги до хребта, суглобів і помірності в навантаженнях, щоб уникали перенапруги. Корисними стануть легкі тренування, правильна постава та регулярний відпочинок для підтримки стабільної форми.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

У 2026 році ваші ідеї й підхід до стосунків стануть зрозумілішими для оточення, що сприятиме більшій гармонії та довірі. У коханні варто говорити прямо й не приховувати важливі думки, щоб будувати стабільні взаємини без напруги.

Щодо здоров'я – помірна фізична активність і свіже повітря допоможуть підтримувати енергію й гарний настрій протягом усього року. Регулярні прогулянки, легка гімнастика та чіткий режим дня стануть найкращими союзниками для підтримання тонусу.

РИБИ (19.02 – 20.03)

2026 рік загострить вашу інтуїцію, що позитивно вплине на стосунки та допоможе ясніше розуміти наміри людей навколо. У питаннях кохання важливо зберігати рівновагу між чутливістю й практичністю, щоб уникали непотрібних хвилювань.

Ваше здоров'я потребуватиме плавного, спокійного режиму з достатньою кількістю сну й легких фізичних навантажень, щоб підтримувати стабільний стан. Корисними стануть медитативні практики, повільні вправи й час біля водойм чи в тиші для відновлення емоційного ресурсу.

«Тату, та ти стригся позавчора, вчора і сьогодні знову?!»

● І СМІХ, І ГРІХ

Перукарка Надія того ранку прокинулася із твердим наміром нарешті привернути до себе увагу молодого клієнта Івана, бо всі її старання немов розсипалися перед ним на сніг, хоча інші клієнти в захваті від її роботи

Василь МАКОВЕРТ

«Раз уже краса, таланти і гірлянди не діють, може, хоч магія допоможе», – вирішила вона й подалася до ворожки Галини, яка славилася у містечку здатністю «коригувати долі».

У хаті Галини пахло травами, під стелею висіли десятки дзвіночків, а в кутку тихо бурмотіло стареньке радіо, яке ворожка називала «духом-по-

радником». «Ой, бачу, дитино, що серце твоє крутить, мов вітер гілку!» – вигукнула Галина ще до того, як Надія встигла сісти.

«Мені подобається один чоловік... молодий Іван», – зізналася Надія, ніяковіючи.

Галина закрутила маятник так активно, що той майже вдарився в лампу, і промовила: «Хай думки його до тебе потягнуться, як залізо до магніту». Надія отримала «мішечок гармонії» та, сповнена

Привороти і відвороти у циркульні «Чарівниця»

надії, повернулася до роботи.

Проте наступного ранку магія здивувала її зовсім не тим, чого вона прагнула.

До салону перукарні «Чарівниця» зайшов кремезний Іван-старший, батько молодого Івана, тримаючи букет хризантем і сором'язливо усмішку.

«Надієчко, я сьогодні не міг не прийти – ви мені всю ніч снилися», – оголосив він.

«Але ж ви вчора стриглися...», – розгублено відповіла Надія.

«А сьогодні просто хотів побачити вас знову», – патетично зітхнув Іван-старший.

на. Знову прийшов старший кавалер із презентом – тортком.

У цей час до салону стрімко увірвався молодий Іван – насуплений, наче хмара перед хуртовиною.

«Тату, – вигукнув він, – що ти тут забув ЗНОВУ?».

«Стригтися», – гордо відповів Іван-старший, хоч на голові йому вже не було що стригти.

«Ти стригся позавчора, вчора і сьогодні знову?!» – обурився син.

«А що, не можна за собою доглядати?» – образився бать-

«А ти хто такий?» – скептично спитав Іван-старший.

«Микола. Я... дуже поважаю Надію», – знітився він, помітно почервонівши. «Поважаєш? – перепитав молодий Іван. – Та він на Надію дивиться, наче на ялинку, яку сам прикрасив!».

Микола зібрався з духом і тихо промовив: «Я... давно її люблю».

У салоні настала тиша, яку порушило лише приглушене «о-о-о» молодого Івана.

«Ну що ж, – сказав Іван-старший, – раз почуття справжні, я не стану на заваді».

Він поклав букет і цукерки на стіл й додав: «Пробачте за незручності, Надіє».

«Усе добре», – усміхнулася вона, вже відчуваючи спокій у душі.

Коли два Івани пішли, у салоні стало по-святковому тихо.

Микола поправив гірлянди, що зсунулися під час сварки, й прошепотів: «Я, мабуть, невчасно все це сказав...».

«Навпаки, – відповіла Надія. – Я рада, що ти нарешті наважився».

Вони разом прикрасили салон «Чарівниці», сміючись над тим, як кульки вперто тікають під крісла, а гірлянди сплутуються швидше, ніж думки.

Коли світло гірлянд наповнило приміщення теплом, Надія глянула на Миколу й подумала, що справжні дива трапляються не тоді, коли їх шукаєш у магії, а тоді, коли поруч людина, яка щиро хоче бути з тобою. А зорі давно вже приготували їм місце романтичної зустрічі – перукарня «Чарівниця».

“**«Спробую, але, знаєш... любов – штука непередбачувана», – буркнула Галина і знову запалила трави.**

Так почалася майже щоденна хода тата Івана до перукарні зі смаколиками, квітами й нескінченними компліментами.

Усе це спостерігав Микола-перукар, молодший колега Надії, який давно носив у собі ніжне почуття до неї, хоч і не наважувався говорити... Він підмітав підлогу, дивився, як Іван-старший приносить черговий гостинець, і думав: «Коли ж ця магія закінчиться?».

Зрештою Надія не витримала й знову побігла до Галини. «Ой людоньки, ну що ж воно так!» – вигукнула ворожка, почувши, кого саме приворожила. «Виправте!» – благально попросила Надія.

«Спробую, але, знаєш... любов – штука непередбачувана», – буркнула Галина і знову запалила трави.

Повернувшись на роботу, Надія була втомлена й задума-

ко, ховаючи за спиною коробку цукерок.

«Послухайте, – втрутилася Надія, – мені надзвичайно приємна ваша увага, але це... зовсім не те, чого я хотіла».

«То ти до неї не залицявся?» – гримнув батько на сина.

«Та ні! – відповів молодий Іван. – У мене взагалі є дівчина! Ми просто дружньо спілкувалися!».

«Пане Іване, вибачте, але ви для мене – трохи... застарілі», – знову промовила Надія.

Іван-старший ошелешено кліпнув: «То я дарма торти тягав?».

«Ну... не зовсім дарма, я теж їв», – не втримався молодий Іван.

...У цей момент Микола, який досі чемно спостерігав за сваркою, обережно ступив уперед.

«Пробачте, але, може, всі трохи заспокоїмося?» – тихо сказав він.

ще й сам впораюся...

– Ти уявляєш собі, Яшо, зайшов учора до своєї коханки в гості. Щойно ми зготувалися під ковдру, приходять її чоловік... Ну, мені Розочка й каже: «Жоро, беріть мерщій оцю праску й прасуйте оцю білизну». І я таки дві години прасував ту білизну.

Тут його друг починає широко усміхатися:

– Жоро, ти часом був не на Дерибасівській, кут Рішельєвської, 29, квартира 6?

– Так.

– Таки це я позавчора там усю білизну переправ.

– Сьомо, поділися своїми враженнями від першого місяця сімейного життя!

У квартирі комунальній

● ГУМОРЕСКА

Павло ГЛАЗОВИЙ

Ще не всі живуть окремо. Є й такі квартири: Одна кухня, одна ванна, а сімей – чотири. Якось, вставши серед ночі, молодичка Ася Зачинилася у ванній, швидко роздяглася. Раптом глянула на двері і очам не вірить: Звідти в дірочку маленьку хтось на неї зирить.

Ася юбною прикрилась, двері відчинила і уздріла двох сусідів – Федора й Бавила, – Та як крикне:

– Як не сором? Хворі ви чи п'яні? Чи не бачили ви жінки у такому стані? – А Бавило: – Тихо, детка! Не туди ти хилиш. Ми дивились, чиїм милом ти себе намилиш.

● СМІШНОГО!

Один чоловік звернувся до ворожки:

– Здається, мене моя дружина зраджує із сусідом!

– Діамантовий ти мій! Та як же можна зраджувати такого красеня?

– А ось я вчора прийшов із роботи, жінки вдома немає. А сусід на балконі палить у трусах!

– Ну то й що? Багато хто палить на балконі в трусах...

– Так, але ж він палив на моєму балконі та в її трусах!

Чоловік гвалтує жінку.

– Допоможіть! Допоможіть!

– кричить та. – Та ви не поспішайте кричати, – каже чоловік, – може я

– Ой, Фімо, до весілля все валялося на своїх місцях, а зараз все акуратно складено, але не знаю де!

До жінки прийшов коханець. Дивиться, а її чоловіка взуття стоїть у коридорі. Жінка: – Не переживай, мій в іншій кімнаті в інтернеті сидить.

– А інтернет безлімітний?

– Так.

– А швидкісний?

– Так.

– А є ще один комп'ютер?

Вона:

– Була в туалеті. У мене дві поділки...

Він:

– У мене в туалеті також поганий сигнал!

«Якщо ви хочете, щоб ваша дружина вас слухала, говоріть з іншою жінкою, тоді дружина не пропустить жодного вашого слова» (Саша ГТТРІ (1885 – 1957), французький кінорежисер, драматург, сценарист, актор, письменник).

«Миколаї всі святі, поверніть його мені, і не треба більш нічого дарувати!..»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Оленка уже вдесьте прокручувала цю пісню Зиновія Медюха в Youtube.com. Поруч склала руки в молитві її мама. І мала, і доросла без слів розуміли одна одну.

Прочитав їхні думки і всезнаючий Штучний Розум. І розповів нам цю історію

Зореслав СТОЖАР

...У ніч, коли світ був укритий білим, наче новою сторінкою, снігом, а зорі сяяли так яскраво, ніби співали небесні колядки, у карпатському селі сталося диво – те найтепліше диво, яке трапляється, коли Різдво входить у людські серця.

Дві компанії колядників, що йшли з різних околиць села, раптом зустрілися на старому дерев'яному мосту

Саме в ту мить Васирина в білій хустці, злегка припорошений снігом, підняла очі – й зустріла погляд Романа.

через потік. Коляди з двох боків змішалися в повітрі, мов два струмені світла, що сплелися в одну мелодію. Діти сміялися, хлопці гуркотили трісками, дівчата дзв

ніли дзвіночками й ялинковими прикрасами, що висіли на стрічках.

Саме в ту мить Васирина в білій хустці, злегка припорошений снігом, підняла очі – й

зустріла погляд Романа. Він стояв навпроти, тримаючи в руках зірку з позолоченими променями. Вітерець підняв розсип дрібних іскорок зі снігу, і вони зависли між

ними, мов благословення.

То було кохання з першого погляду – світле, тихе, але настільки сильне, що обоє відчували: тепер їхні шляхи не розійдуться. Як два колядницькі гурти, що вже не могли співати окремо.

“То було кохання з першого погляду – світле, тихе, але настільки сильне, що обоє відчували: тепер їхні шляхи не розійдуться.”

...Минув рік – і вони побралися в Різдвяні дні, коли на небі знову світила та сама зірка, мов свідок їхньої зустрічі.

Минув ще один – і в хаті залунало перше дитяче лепетання. Так на світ прийшла Оленка.

Продовження історії – на с.6

Різдвяна казка під подушкою

● ЖИТТЄВІ ДРАМИ

...Вітер штовхав у спину. Сніг замітає сліди. Вулиця була майже безлюдна. Холодна і байдужа...
...Дана тихенько зачинила за собою двері. Назавжди. Чоловікові залишила записку: «Будь щасливий. Без мене...»

Ольга ЧОРНА

За нею спохопляться, коли треба буде принести гарячі страви, поміняти посуд. Цікаво, чоловік

уже перерахував «подаровані» ним гроші, які вона змушена повернути назад?

Володимир кілька років поспіль дарує їй на Різдво

“Ніхто не знає, що Дана повинна «подарунок» повернути назад чоловікові.”

гроші. Мовляв, шопінг для дружини – гарна забавка, тож хай тишиться. Жест щед

Цієї миті Дана вирішила піти від чоловіка...

рості робить у присутності своїх батьків, брата і його сім'ї, друзів. Усі мило усміхаються, поїдаючи заздрісними очима конверт із валютою.

Ніхто не знає, що Дана

повинна «подарунок» повернути назад чоловікові. Щоразу Володимир перераховує гроші і самовдоволено каже:

– Гарно придумав, правда?

Для себе подарунки Володимир купує сам. Недешево. Гостям заявляє: від дружини.

Цього разу все було за старим сценарієм. Дана «подарувала» чоловікові дорогу мобільку. Він їй – конверт із грошми. Обдарував батьків та інших гостей. Данину родину на забори Володимир не кликав. Був ображений.

– Ти, невісточко, справила б собі щось модне, – вколочила свекруха. – А то виглядаєш, наче Попелюшка.

– Вона збирає гроші для лелеки, аби заплатити, щоб дитину приніс, – «пожартував» свекор. Усі засміялися. Цієї миті Дана вирішила піти від чоловіка.

Що сталося далі – читайте на с. 10

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 4903. Загальний місячний тираж: 5426.

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13. Поштова адреса, за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської області, 43016.
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок формату B-4
Регістраційний номер R30-02487 № 142
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Замовлення №2137.